

אחיות

בשבוע 1052 | י"ז בתמוז תשפ"ג, 06.07.23

חנה קטן מצדיעה לחברת הכנסת שרון השכל

הולר בעהבות הלל

נגד כל הסיכויים הצליח יאיר עמר לקום מכיסא הגלגלים, ואת הקרדיט הוא נותן בעיקר לעבודת הדמיון והחשיבה החיובית שבה השקיע במשך שנים. את הכלי הזה הוא מעביר היום הלאה בהרצאותיו, שגם זכו במקום הראשון בתחרות מרצים ארצית

// דביר עמר

צילום: לירון מולדובן

עפרה לקס מציעה לעבור את החופש הגדול עם פחות צילום סלולרי

מ-6:30 בבוקר

*בכפוף לתנאים

ועד 23:00 בלילה

מהפכת השירות של לאומי לא עוצרת!

לאומי ממשיכים להוביל את מהפכת השירות
בבנקאות בישראל, עם שירות במוקד בשעות שנוח לכם.

הכי נוח בשירות

***5522**

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

צמאה להדתה נפשי

דוכני התפילין בראש הכותרות. זמן טוב להיזכר איך הכול התחיל

1 הדבר הכי מזעזע בסערת התפילין השבוע היה המהירות שבה הבשיל הסלוגן העלוב והמקושקש "בלי עילת סבירות יואב קיש יחייב את ילדינו להניח כל בוקר תפילין בבית הספר" לכדי התנפלות על דוכני תפילין של חב"ד. לאחרונה נדמה שאין ציבור קל יותר להסתה מהשבט הנאור בישראל. וזה מפחיד אותי. כן, מפחיד זאת המילה. המון נאור ומוסת מזכיר לי דברים לא טובים בהיסטוריה. מדהים באיזו קלות בלתי נסבלת עובד הקמפיין המתחלף משבוע לשבוע: לוקחים משפט שנשמע מפחיד, מניחים אותו בפונט מאיים בגודל הנכון על כרזה מעוצבת - ותוך רגע הנאורים איתך. צועקים בקול גדול את מה שרק הרגע השתלל להם לשיח בסטודיו. מהפינה לשיפוטכם היישר לראש המצעד. ולא משנה מה כתבת שם: הדרה, הדתה, דמוקרטיה, דיקטטורה, הון, שלטון, עולם תחתון, תפילין, צוללות, שמפניה ורודה. הכול הולך.

2 ומי לא נבהל מהקמפיין הזה נגד התפילין? החב"דניקים. אלה שעומדים עם הדוכנים שלהם בלב תל אביב. ראייתם את הבחור ההוא בסרטון, איך הוא שומר על קור רוח. כלומר, על חום רוח. לא מתקרב מאהבת ישראל שלו, אפילו מול הצעקות של הקלפטע ההיא. להפך, בלי שום ציניות הוא מציע לה נרות שבת. ולמה החב"דניקים לא נבהלים? קודם כול, כי הם לא חיים בתקשורת, אלא בשטח. הם פוגשים את האנשים ברחוב או בקניון או בתחנה המרכזית, ויודעים עד כמה מה שקורה במציאות רחוק מהקמפיין בתקשורת. להפך: עם ישראל רוצה מסורת. הישראלים כמהים לקצת יהדות. צמאה להדתה נפשי.

אבל זה יותר מזה. החב"דניקים לא נבהלים כי הם רואים את המציאות במבט של נצח. או לפחות של מאה שנה. בדיוק השבוע ציינו בחב"ד 96 שנה לשחרורו ממאסר של האדמו"ר הרי"צ, רבי יוסף יצחק שניאורסון, לאחר שנעצר בעוון הפצת יהדות ברוסיה. הרבי אף נפצע בזמן מאסרו לאחר שאחד הסוהרים דחף אותו בגרם מדרגות תלול כי הניח תפילין בכלא. באחת מחקירותיו שלף החוקר אקדח ואיים עליו באומרו: "הצעצוע הזה שינה את דעתם של רבים". והרבי, שלא נשבר לרגע בחקירה, ענה לו בשלווה: "הצעצוע הזה יכול לאיים על מי שיש לו עולם אחד ואלילים רבים. אבל מי שיש לו א'ל אחד ושני עולמות - אין הצעצוע הזה מפחיד אותו כלל!".

אז גם קמפיין צעצוע נגד הנחת תפילין לא מפחיד כלל.

3 נדמה כאילו מאז ומעולם עמדו החב"דניקים והציעו ליהודים, באשר הם, להניח תפילין. אבל "מבצע תפילין" באופן מקיף ומאורגן הוא רק בן 56 שנים. השבוע, בעקבות עליית הנושא לכותרות, חזרתי קצת אל ההיסטוריה, והדברים התחברו לי לא רק למחאה, אלא גם לפעולה בג'נין ולמצב הביטחוני. בשבת פרשת במדבר, כ"ד באייר תשכ"ז, יומיים לפני פרוץ מלחמת ששת הימים, בשיא המתח והפחד, כאשר מצרים ואיתה כל העולם הערבי מאיימים להשמיד את מדינת ישראל הצעירה, נשא הרבי מלובביץ' זצ"ל דברים בהתוועדות בבית מדרשו בצהרי השבת. הוא פנה לחסידים שלו לצאת לרחובות של עיר ולזכות יהודים בהנחת תפילין. זה היה המבצע הראשון שעליו הכריז הרבי מלובביץ'. יתר המבצעים - בהם מבצע מזווה, מבצע צדקה, מבצע נרות שבת קודש ומבצע טהרת המשפחה - הוכרו רק כמה שנים אחר כך.

למה דווקא תפילין? מכמה סיבות עיקריות: קודם כול, כי מצוות תפילין הושוותה לקיום כל התורה כולה. יש לה חשיבות מיוחדת. ובצד הסגולי: חז"ל אומרים ש"כל המניח תפילין מאריכין ימיו", ובמסכת ברכות מובא שהפוסק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" נאמר על תפילין. ומה נחוץ לעם ישראל ערב מלחמת ששת הימים - שאז עוד לא ידעו שתימשך רק שישה ימים - יותר מאריכות ימים וניצחון על האויב? "כמובן, אין כוונת הגמרא לומר שהמורא על עמי הארץ יהיה רק באותה שעה שהיהודי מניח תפילין בפועל", הסביר הרבי בהמשך אותה שיחה שבה קרא לדאוג במיוחד לכך שלוחמי צה"ל בחזית יניחו תפילין, "אלא כוונת הגמרא היא שגם במשך הזמן שלאחר שהיהודי הניח תפילין, הגוי מפחד מהיהודי, משום שעל ידי זה שהיהודי

קטינים מניחים תפילין השבוע בדוכן של הרב עדי אלפנט בדיוגנוף סנטר בתל אביב

בשבת פרשת במדבר, כ"ד באייר תשכ"ז, יומיים לפני פרוץ מלחמת ששת הימים, בשיא המתח בעולם היהודי, כאשר מצרים ואיתה כל העולם הערבי מאיימים להשמיד את מדינת ישראל הצעירה, נשא הרבי מלובביץ' זצ"ל דברים בהתוועדות בבית מדרשו בצהרי השבת

מניח תפילין, הוא גורם לכך ששם ה' נקרא עליו באופן תמידי". הדברים נאמרו, כאמור, בשבת קודש. בצאת השבת, שעון ניו יורק, נשלח מברק לישראל, ומיד למחרת בבוקר יצאו המוני חב"דניקים להניח תפילין ליהודים ברחובות של עיר.

4 הרבי מלובביץ' לא הסתפק רק בקריאה הכללית ליציאה למבצע תפילין, אלא חיזק באופן אישי, בכתב ובעל פה, איין ספור יהודים בעניין מצוות הנחת תפילין. הנה דוגמה למכתב כזה, שנשלח שבועות ספורים אחרי מלחמת ששת הימים ליהודי שקיבל על עצמו בעקבות ניסי המלחמה להתחזק בהנחת תפילין: "בנועם קיבלתי מכתבו בו כותב איך הכיר חסדי ה' וראה גודל הניסים, ואשר תכף ביטא את הכרתו זו במעשה בפועל, קיום מצוות ה' יתברך, מצוות הנחת תפילין, והחלטתו לעלות בקודש בדרך העולה בית א'ל. ויהי רצון שתקוים בו הבטחת חכמינו ז"ל 'מצווה גוררת מצווה', שתהיה הנהגתו היומיומית הולכת ומתאימה יותר ויותר לתורתנו, תורת חיים ומצוותיה, עליהן נאמר 'וחי בהם'. והרי תמיד יש מקום להטבה בכל ענייני טוב וקדושה, שאין סופיים הם, כיוון שמקורם מהאין סוף יתברך ויתעלה".

במכתב הזה אפשר לראות נקודה מרכזית שחזרה על עצמה שוב ושוב בדברי הרבי מלובביץ' ביחס למבצע תפילין, ובעצם גם ביחס לשאר מבצעי המצוות שייסד: מצווה גוררת מצווה. כי הרי למה, בעצם, שווה להשקיע כל כך הרבה כוחות ומאמץ כדי שעובדי אורח ברחוב, שרחוקים מאוד משמירת מצוות, יקיימו את המצווה האחת הזו? הרי היהודי המזדמן הזה לא מתחיל כאן תהליך עומק של שיבה למקורות. דקה אחרי שהוא מסיים להניח את התפילין, או לנענע את הלולב, או להדליק את החנוכייה, הוא מחזיר את הכיפה לדוכן, וממשיך באורח חייו החילוני (מקסימום הוא מתעכב עוד רגע מול ארגז הסופגניות). אבל הרבי ראה את זה אחרת. הוא האמין בכוונה של מצווה לגרור עוד מצווה. ובעיקר האמין בנשמה של כל יהודי, גם הרחוק ביותר, שיכולה להגיע למקום הקרוב ביותר אם רק ידליקו אותה עם מעשה אחד קטן.

5 ומדהים בכל פעם מחדש לגלות עד כמה המנהיג הגדול הזה היה מעורב בפרטים הכי קטנים. כך נכתב במכתב שנשלח להנהלת צעירי אגודת חב"ד בישראל בימים הראשונים של המבצע: "אם רק אפשר לסדר אצל הכותל סוכה תמידית להנחת תפילין, וכמובן ברכות המשרדים המתאימים. וכדאי להדפיס בפורמט קטן ברכות תפילין וקריאת שמע ולחלקן חינוך, וגם למכור שם תפילין בדקות ובמחיר מינימלי. בנוגע לרישיון הנ"ל, הנה גם אם לכאורה לא יצטרך לזה עתה רישיון מיוחד, כדאי שיהיה כזה בידכם שלא יוכלו לערער... טוב ונכון אשר תוכלו לחלק שם גם איזה עלון המבאר ומסביר את חשיבות הנחת תפילין. ועיקר גדול להוסיף שם שזה, כמובן, אינו פוטר מלומר ברכות קריאת שמע והתפילה בכלל (אולי על דרך חוברת התפילין המצ"ב - אלא שצריך להיות בקיצור). כמובן, טוב שיימצאו שם גם סידורים, תהילים (בפורמט קטן), תניא וכו'. ומוכרח שיימצאו שם כיפות. בטח תודיענו מהנעשה בכל זה, ותשואות חן מראש". מה שתפס אותי באגרת הקודש הזאת, הוא ההוראות המדוייקות בסוגריים: חוברת ההסבר שתחולק בדוכן התפילין צריכה להיות קצרה ושהתהילים יהיו בפורמט קטן. הרבי נמצא בפרטים הקטנים.

6 והנה עוד מכתב אחד מני רבים, שנכתב לא לארגון כלשהו, אלא לאדם פרטי, כנראה יהודי שכתב לרבי שקשה לו לקבל על עצמו הנחת תפילין באופן קבוע: "במה שכתב אודות מצבו הרוחני, שלא דתי הוא, וכותב הסיבות לזה, עד שאפילו בהנחת תפילין אינו זהיר, וכלשונו במכתבו - אין לו זמן להניח תפילין כי טרוד הוא וכו'. והנה בהתבוננות אפילו קלה, יראה עד כמה תוכן מכתבו סותר מסופו לתחילתו, שהרי הנחת התפילין מצווה היא מבורא העולם ומנהיגו, והבטיח שכר רב וברכה רבה בעד קיום מצווה זו. ובה בשעה שבהתחלת מכתבו מתאר עד כמה זקוק הוא לברכה לתוספת הצלחה, כותב בהמשך לזה שאינו מקיים את המצווה העיקרית ששכרה ברכות בורא עולם בהמצטרך להאדם. ולא עוד, אלא שמבאר שאין לו זמן לקיום המצווה כי טרוד הוא במסחרו, והרי זה כאילו כותב שאינו יכול לעסוק בעניין של פרנסה מפני שטרוד הוא מזה שאין לו פרנסה... ועל פי האמור לעיל מובן, שתכף ומיד עליו להתחיל בהנחת תפילין בכל יום חול, ומובן שהתפילין צריכות להיות בדקות, שידעו שכשרות הן".

העניין האחרון שמופיע פה בסוף המכתב - גם הוא היה חלק מהמערך הגדול של מבצע תפילין. כי תפילין צריכות להיות כשרות, ורבים שקיבלו על עצמם להניח תפילין ניגשו לארון ונטלו את התפילין שלהם מהבר-מצווה שלא תמיד היו כאלה. לכן, במקביל לדוכני ההנחה ברחובות, פתחה חב"ד גם במבצע ענק לבדיקת תפילין. בשנה הראשונה למבצע תפילין נבדקו כ-40,000 זוגות תפילין. כמו כן חולקו אלפי זוגות תפילין למי שקיבל על עצמו להניח בכל יום.

אפרופו מספרים: בחוברת מרתקת שהוציא לאור בשעתו הרב מנחם ברוך, המסכמת את מבצע תפילין, קראתי את האנקדוטה הבאה: בסעודת חג השבועות תשכ"ז, שבועיים בלבד לאחר הכרות מבצע תפילין, אמר לרבי גיסו, הרב שמריהו גוראריה: "אומרים שמאה אלף יהודים, כן ירבו, הגיעו תפילין בחודש אייר שנה זו, כתוצאה מהתעוררות כ"ק אדמו"ר שליט"א".

ואיך הגיב הרבי למספר העצום הזה? הוא אמר: "רק מאה אלף?!"

7 ב־56 השנים שחלפו מאז מלחמת ששת הימים, מבצע תפילין הלך וצבר תאוצה. בכל שבוע, עשרות אלפי יהודים, באין ספור נקודות ברחבי העולם, עוצרים את שטף החיים ומפשיילים את שרורם לחב"דניק מזדמן שמניח להם תפילין. אבל נדמה לי שלסרטון הקשה לצפייה שראינו השבוע מתל אביב, ובכלל להתנכלות לדוכני חב"ד בעקבות ההסתה של המחאה, עשוי להיות אפקט הפוך. אפשר כבר לראות סימנים לכך בתמונות שאנשים מעלים לרשתות החברתיות: יותר ויותר ישראלים יגידו כן לחב"דניק בדוכן. יותר ויותר יהודים יחזרו אל התפילין שנמצאות כבר שנים עמוק בארון. המתקפה הצינית נגד הסמל היהודי הקדוש והמרגש הזה עוד תגרום לאפקט הפוך. כן, לפעמים עבירה גדולה יכולה לגרור מצווה. ●

בשביל אלו שעוד לא זכו

"זכינו להיות זוג של מכון פוע"ה שעטפו אותנו לאורך כל המסע עד שהגענו לרגעים אמיתיים, קסומים ומרגשים של משפחה..."
מיכל ואריאל פרנקו

ימי ההתרמה השנתיים
כא-כג תמוז (10-12.7)

בעזרת התרומות שלכם נמשיך לעשות הכל,
כדי שכל זוג יזכה לילדים משלו

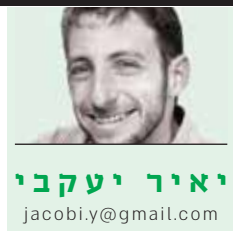
הצטרפו ותרמו עכשיו למכון פוע"ה

***5437**

מכון פוע"ה

02-6515050
לתרומות חפשו

מכון פוע"ה
פוריות ורפואה על-פי ההלכה

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

נאה דורש

ר' קלמן שטיינהולד היה ידוע בקרב חסידיו בכינויו "האבא", זאת על שום התדירות הרבה שבה היה מוכיח את קהילתו בענייני הורות וחינוך הילדים. בפרט עשתה גלים דרשתו המרגשת בימים שלפני צאת התלמידים לחופשת הקיץ תשמ"ח.

וכך עמד מאחורי העמוד ודרש: "מה אנו רבתי? מה חיינו? מה חסדנו? על מה עמלנו? אם לא בשביל הזכות לשהות עם בנינו ובנותינו זמן ארוך ככל האפשר, להנחיל להם מסורת אבות ולטפח בהם מידות טובות למען ימשיכו את מורשתנו היקרה. חברים יקרים! אני עומד בפניכם לא כדרשן ולא כרב, אלא כאב לשמונה ילדים. עתיד אדם לתת דין וחשבון על כל דקה שבה לא בילה עם ילדיו. עשו למענכם אם לא למענכם!" מיד כשסיים ר' קלמן דרשה זו התמלא חלל בית המדרש דממה מרוגשת של מתפללים ששמעו האמת ממיי שאמרה ונרעדו עד עמקי נפשם. כלומר, כולם נרעדו חוץ מהרבנית שטיינהולד, שישבה שם בפנה פעור ושאלה את עצמה על מה למען השם הוא מדבר האיש הזה שאליו נקשרה בעבותות הנישואין. הרי כבוד הרב עושה הכול כדי לא לבלות רגע אחד עם "שמיניית הפוחזים", כפי שהגדיר אותם פעם ואז עוד המון פעמים.

ההשגות שלה על הדרשה הובאו לידיעתו מיד באותו ערב. "אבל חרופה שלי", הוא פנה אליה בעגה הכי רומנטית שיכול להרשות לעצמו רב בישראל, "הדברים לא כפשוטם. ברור שהייתי רוצה לבלות מלא זמן עם הילדים, אבל אני שקוע עד צוואר בחובותי הציבוריים". "אתה מנמנם על הסטנדרט בשטיבלך מתשע וחצי עד אחת עשרה ועשרה", היא ירתה.

"מנמנם היא מילה שאפשר לקרוא משני הצדדים", הוא הגיב ברפלקס שהיה לכל הפחות בלתי נסבל ולכל היותר עילה לביטול קידושין למפרע, "חוץ מזה, שאם שיחת חולין של תלמידי חכמים צריכה לימוד, אז קל וחומר התעצפות על דברי תורה", הוא המשיך ללהטט בידיעותיו התורניות.

"מעכשיו אתה איתם מעלות השחר עד שקיעת השמש". "שמש היא מילה שאפשר לקרוא משני הצדדים", הוא מלמל והלך לישון מעצבן מתמיד.

למחרת הוא חזר מהתפילה בצעדה איטית ומדודה, תוך שהוא מתרץ לעצמו שיש להישמר בפסיעה גסה בחול שמא יבוא לידי פסיעה גסה בשבת. אבל יש גבול כמה לאט אפשר ללכת מאתיים חמישים מטר, ודי מהר הוא מצא את עצמו במרכז הסלון נוטל אישה ואובד עצות.

הראשונים למוטט עליו את מגדל הקלפים היו התאומים בני הארבע, שהחליטו שאומנם אין להם סיבה טובה לריב אבל פטור בלא כלום אי אפשר. אז הם פצחו בניסיון משותף לנקב זה לזה את הריאה באמצעות שיפודים שמצאו במגירת המטבח ושימשו כעת לביצוע הומאז' לסצנת הקרב המפורסמת מהסרט 'הנסיכה הקסומה', שאותו הרב לחלוטין לא ראה (ואתם לא יכולים להוכיח אחרת).

הרב לא היסס, אומנם קילומטראז' ההורות שלו היה מפוקפק אבל הוא הבין טוב מאוד מה מדבר לדור הצעיר.

"ילדים עצרו הכול, יש לי בשבילכם משהו מיוחד", הוא הכריז, "חידוש מבהיל של ר' קיבא אייגר, לא תאמינו איזה מהלך". הילדים אכן חדלו מהקרב, פחות מהציפייה לחידוש המסעיר ויותר מההלם. "מסכת כתובות דף נ"ג ברחבות דיבור המתחיל מוחלת כתובתה לבעלה", המשיך הרב כדי שהילדים יידעו על מה להחיל את החידוש, אבל בשלב הזה הם התנערו מההלם המדובר והמשיכו בניסיונות הפירסינג ההדדי.

"כנראה את החידוש הזה הם כבר מכירים", הוא מלמל לעצמו וניגש להתמודד עם המשבר הבא - בן השבע ובת השבע ועשרה חודשים (לא שואלים שאלות) רבו על הטאבלט.

"טאבלט בשנת תשמ"ח!" חשב לעצמו ר' קלמן, "אמא שלהם באמת לא מצליחה להגיד להם 'לא לכלום'. בכל אופן, לתרחיש הזה ר' קלמן היה דווקא מוכן. "זה אומר כולה שלי, זה אומר כולה שלי - יחלוקו", הוא עשה גזירה שווה מסוגיית שניים אוהזין בטלית וחצה את הטאבלט המסכן לשניים באמצעות מזמרה.

הילדים הסתכלו על אבא שלהם באכזבה גלויה ואהבה מסותרת והשליכו את החלקים חסרי השימוש הצידה. לזכותו של אבא שלהם ייאמר שאי אפשר לצפות מרב בשנת תשמ"ח לדעת מה יהיו ההשלכות המעשיות של חציית מכשיר טכנולוגי.

בשלב הזה בן השנתיים החליט לפתוח בו זמנית את כל משחקי הקופסה שקיימים בבית ולפזר אותם באופן אקלקטי כך שבכל מרצפת הייתה נציגות לשחמט, מונופול, הרמז, שבץ נא, טאקי ופריכית אורז. כל זאת בזמן שהוא גורר אחריו חיתול כל כך מלא, שצריך לדון אם אכן לילד יש חיתול או שמא זה החיתול שיש לו ילד. הרב העיף מבט בשעון כדי לבדוק אם כבר הגיע הזמן להימלט למנחה, אבל השעה הייתה 8:56, מה שאומר שחלפו כעשר דקות מהרגע שהוא נכנס הביתה.

להגיד שהוא סיים את היום על ארבע יהיה אנדרסטיימנט. יותר מדויק יהיה לומר שהוא סיים את היום מרוח על הרצפה בפישוט ידיים ורגליים וחסר תנועה לחלוטין, משל היה בן דמותו של הגיבור וסטלי בסוף המערכה השנייה של 'הנסיכה הקסומה', שאותו כאמור הרב לא ראה מעולם (ותתביישו שחשדתם).

הרב שטיינהולד החליט בלית ברירה שאם יש גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה - כנראה שהבעיה בגזירה ולא בציבור. אז בשבת העוקבת חברי הקהילה התפלאו לשמוע את הרב דורש בכיוון אחר לחלוטין. באותה דרשה הרב נשא דברים אודות חשיבות חזיון הזוגיות דווקא בתקופת החופש הגדול, ועד כמה יש לשמר את הלבד הזוגי, גם במחיר של ילדים למחנה קיץ יוקרתי יותר או פחות אי שם בצד השני של העולם למשך כל התקופה. יעלה כמה שיעלה.

ואכן, כל הקהל נרעד מהתרגשות. כלומר, כל הקהל חוץ מהרבנית, שהבינה שהיא תצטרך לספוג חודשיים שלמים ביחידות עם אשף משחקי הלשון המיותרים והחידושים המפוקפקים. את חישוב הרווח וההתועלת היא עשתה מהר מאוד ומיד באותו שבוע הדברים בבית משפחת שטיינהולד חזרו לסדרם ועל כולם באה המנוחה. ואם היה מי שחשד שזו הייתה כוונת הרב הקדוש מלכתחילה, הרי שהוא היה צודק. ●

"טאבלט בשנת תשמ"ח!" חשב לעצמו ר' קלמן, "אמא שלהם באמת לא מצליחה להגיד להם 'לא לכלום'. בכל אופן, לתרחיש הזה ר' קלמן היה דווקא מוכן. "זה אומר כולה שלי, זה אומר כולה שלי - יחלוקו", הוא עשה גזירה שווה מסוגיית שניים אוהזין בטלית וחצה את הטאבלט המסכן לשניים באמצעות מזמרה

אני: כמה את אלוהית 1-8 10?

הבת שלי: 12

אני: 12 זה לא באופציות

הבת שלי: אל 7

אני: בוקר טוב, הנה הילד

מטפלת: הוא מרגיש קצת חם

אני: תני לזה עשרים דקות

מטפלת: מה ישתנה בעוד

עשרים דקות?

אני: ישתנה

מטפלת: יכול להיות שדחת

לו נורופן הרגע?

אני: חלילה, אני פשוט אופטימי

מטפלת: ומתי האופטימיות

הצאת צפויה לחלוף?

אני: ee שעות

מטפלת: תבוא בעוד ארבע

אני: עשיו סק

נבחרת ישראל הצעירה הפטיחה את הפתפות באולימפיאדה הבאה שתתקיים בפריז. נותר רק לאלות אם תישאר פריז 78 אל

לחברויות חדשות

פרויקט קהילתי לבני 55+ ביישוב יד בנימין

דירה מרווחת במיקום מרכזי
על שמכם בטאבו (ללא פקדון)

קהילה פעילה ואיכותית
של אנשים טובים, כמוכם

מרכזי קניות, תרבות
ובריאות במרחק הליכה

בית כנסת ומרכז
מסחרי במתחם

אשחר & more

אחוזת יונתן
חזון קהילתי חדש לבני 55+

יד בנימין מ.א. נחל שורק 072 - 3950738

www.ahuzatyonatan.co.il

אחוזת יונתן יד בנימין 🔍

חפשו
בגוגל:

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

יפה תואר

זה בדיוק מה שהיה חסר לי: טקס חלוקת תארים אקדמיים בתל אביב המהבילה והמתקוממת. לא תאמינו איך זה נגמר

צילום: שאטרסטוק

הטקס נגמר בשירת התקווה, כאילו כלום. אילוסטרציה

הטקס היה אכזבה גדולה. הנואמים דיברו קצר, לא הזכירו את עילת הסבירות אפילו ברמז, אף אחד לא התפרץ בצעקות "בושה בושה", אף אחד לא תקע בזמבורה ואפילו שלט אחד לא הונף. כולם היו מנומסים, היו נפרדים - בצד אחד שירותי נשים, בצד השני שירותי נשאים, כשראיתי את זה רציתי לבכות. באמת, מה נהיה מאיתנו?

פעם אחת במהלך הערב נרשם רגע מעניין כשאחד הנואמים פנה אל הקהל ובמקום להגיד "כלות וחתני הטקס" אמר "כלות וכלי הטקס", מתוך פרוגרסיביות שאינה מודעת לעצמה או סתם בגלל חוסר ריכוז. רק שאף אחד לא שמ לב כי אנשים לא באמת מקשיבים לנאומים, רק מצטרפים בנימוס כשמישהו בשורה הראשונה מתחיל למחוא כפיים. אחר כך אותו נואם שיבח את הסטודנטים ודיבר על מאמץ, התמדה, מסירות, קניית ידע, בקיצור כל מיני דברים לא חשובים וממש לא מעניינים.

ואז הוא הזכיר את פרשת השבוע.

פה נדרכת, כי השילוב של פרשת פינחס עם טקס אקדמי בתל אביב לא מבשר טובות. הנה, אמרתי לעצמי, הגיע שלב ההטפה. עכשיו הוא יגנה את פינחס, ישווה אותו לנוער הגבעות ותכף יעופו פה הקלישאות הרגילות על דמוקרטיה ודיקטטורה ויתחיל להיות קצת מעניין. אבל הוא רק אמר שפינחס אומנם זכה לאישור בדיעבד על מעשיו אך לא זכה בהנהגה, כי מנהיגות לא יכולה להיות קנאית, היא חייבת להיות מתונה וזה תפקידה של האקדמיה, להכניס לשיח הציבורי מתינות והקשבה הדדית. נו, לך תבנה ככה מדינה.

רגע לפני חלוקת התארים - הידיים עדיין רועדות לי כשאני כותב את זה - המנחה ביקשה מהקהל לעמוד לשירת התקווה. יותר מאלף בני אדם - יהודים וערבים, חילונים ודתיים - נעמדו ושרו את התקווה. בטקס אקדמי. אף אחד לא ישב, אף אחד לא מחה, אף אחד לא סובב את הגב. ואז הטקס נמשך כאילו כלום. כאילו אנחנו מדינה נורמלית, כאילו באמת אפשר לחיות פה יחד בכבוד הדדי ובהרמוניה. בושה. פשוט בושה וחרפה.

אין מה לדבר. האקדמיה זה כבר לא מה שהיה פעם. ●

אי השקט הפנימי שלי התחיל לפני חודש בערך, כשהבן הגדול שלח הזמנה לטקס כלשהו בצירוף האמירה בנוסח עדות ורשה "אין צורך שתבואו, באמת. אני רק מיידע אתכם כדי שלא תגידו שלא אמרתי".

"תרשום לעצמך", אמרה אשתי, "שלא תשכח".

"מה לא לשכוח?" תהיתי.

"את טקס הענקת התארים".

"של מי?"

באופן עקרוני אני בעד לימודים. אני בעד השכלה, בעד הרחבת אופקים, בעד שהילדים יהיו כמה שיותר בבית הספר וכמה שפחות יבלגנו את הבית. אני אפילו בעד טקסים חגיגיים שמציינים את סיום השנה, כל עוד לא מכריחים אותי להגיע אליהם ולשמוע במשך שעותיים נאומים מרגשים של אנשים שאין לי שמץ של מושג מי הם.

"הבן שלך מקבל תואר שני במשפטים", אמרה אם הבנים השמחה, "אבל אם זה לא מעניין אותך אז בסדר, אני אלך לשם לבד".

"זה מעניין אותי, בוודאי שמעניין", מיהרתי לענות את התשובה הנכונה, "אבל הוא אמר בפירוש שאין צורך שנבוא".

"כי הוא למד ממך נוהלי דיבור פולניים", היא אמרה, "ברור שהוא רוצה שנבוא, וברור שגם אנחנו רוצים".

"כן?"

היא תקעה בי מבט שהבהיר לי שגם אם המוח הגברי שלי עדיין לא מבין את זה, התת-מודע הפנימי שלי משתוקק להגיע לטקס הענקת התארים. כנאמר במקורותינו, אישה כשרה עושה רצון בעלה - לא שהיא עושה מה שהוא רוצה, אלא עושה את רצונו, כלומר מעצבת את הרצון שלו.

ושלא תחשבו שלא אכפת לי מהבן שלי. כבר זכיתי להיות איתו בטקס הסיום של הגן (לפחות פעמיים), בטקס סיום כיתה א', בטקס סיום כיתה ו', בטקס סיום ההכנות לבר המצווה, בטקס סיום חודש ארגון (כל שנה), בטקס סיום י"ב, בטקס סיום הסירינות, בהשבעה, במסע כומתה, אפילו בחתונה שלו הייתי. כשהוא היה קטן לימדתי אותו הברות, אחר כך הוא למד מילים, והנה היום הוא מסיים תואר שני במשפטים. ולגמרי בעצמו. הנער יפה הבלורית והתואר הפך לבוגר עם קצת פחות בלורית אבל הרבה יותר תואר, וזה באמת משמח ונוגע ללב.

מצב צבירה של שלולית

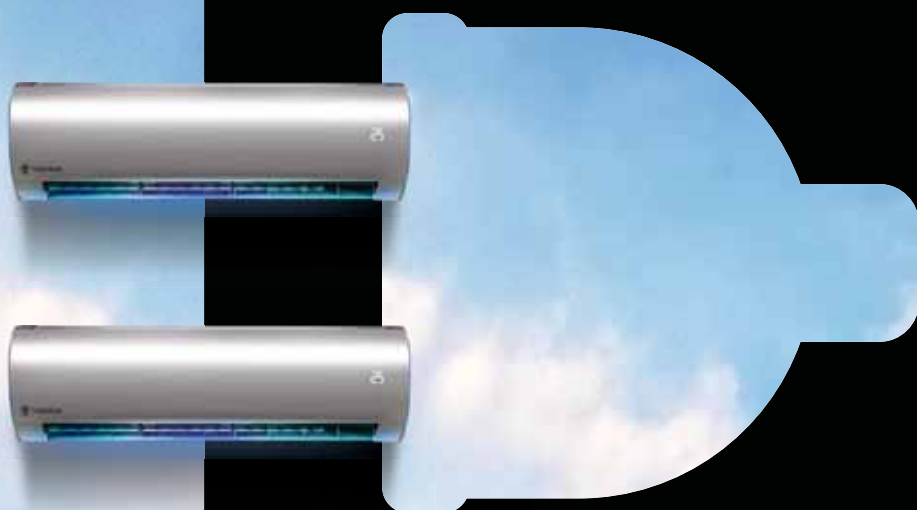
אבל האם בגלל זה אני צריך להשתתף בטקס אקדמי מפוהק ומשמשים? ואני הרי יודע, האקדמיה זה כבר לא מה שהיה פעם. פעם היו טקסים מכובדים, מרשימים, מעוררי השראה, בקיצור משעממים לגמרי אבל לפחות לא דחפו שם בכוח את המסרים המטורללים של ימינו. היום אי אפשר להעביר יום אחד באקדמיה בלי שאיזה פרופסור זועם יטיף לסרבנות, יקלל את ראש הממשלה או סתם ישווה את חיילי צה"ל לנאצים. היום אוניברסיטאות ומכללות בישראל שובתות לאות הזדהות עם אנרכיסטים, מאפשרות הפגנות אנטי-ישראליות בקמפוס ומבהירות לסטודנטים מה הן הדעות הנכונות ומה אסור בשום פנים ואופן להגיד, בשם הפלורליזם.

אני הרי יודע: כל הטקס ידברו על דמוקרטיה ודיקטטורה, הנואמים ישחילו רמזים עבים על כל מיני שרים בממשלה, הקהל יצחק בעצבנות ובסוף ידלגו על 'התקווה' כדי לא לעצבן את אתם יודעים מי. אולי אפילו יורידו את דגל ישראל לחצי התורן ויניפו במקומו את דגל הגאווה, מי יודע. למה אני צריך את זה?

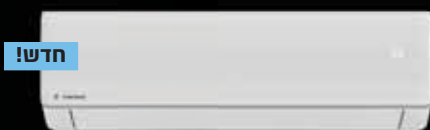
"אני מצטער", אמרתי לאשתי, "אני עם האקדמיה גמרתי".

היא הסתכלה עליי מהצד במבט משועשע. טוב, באמת יש כמה תארים שהתחלתי ולא סיימתי, ככה שזה לא ממש נכון לומר שעם

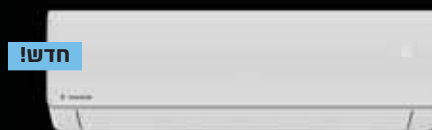
תדיראן אינוורטר רווח נקי

מזגני תדיראן אינוורטר המתקדמים בישראל
גם אוויר נקי יותר בבית וגם חיסכון בחשמל

חדש!
החל מ-
1,690 ₪ | **TADIRAN APOLLO INV 140**
הקנייה החכמה של הקיץ
דירוג אנרגטי ++A

חדש!
החל מ-
1,790 ₪ | **TADIRAN SOLO INV 140**
מזגן שקט בעיצוב חדש
דירוג אנרגטי ++A

חדש!
החל מ-
2,090 ₪ | **TADIRAN JOY INV 140**
מזגן איכותי ושקט במיוחד
דירוג אנרגטי ++A

**החל מ-
2,390 ₪** | **TADIRAN ALPHA PRO INV 140**
המזגן הנמכר ביותר וזוכה פרס בראבו
דירוג אנרגטי A | תקינה ישראלית

**החל מ-
2,690 ₪** | **TADIRAN SUPREME INV 140**
המזגן הטוב ביותר שיצרנו בשלל צבעים
דירוג אנרגטי A | תקינה ישראלית

TADIRAN

לייעוץ ומכירה: 1-700-703-400

5 שנות אחריות מלאה, שנה ראשונה עפ"י דין. ברכישה מהמשווקים המורשים. בכפוף לתנאי התקנת הזמין לקריאה באתר החברה, לא כולל התקנה ואו הובלה, בתוקף עד 31.7.2023. כמות יח' מינימלית 100. APOLLO INV 140 תפוקת קירור BTU / לשעה 8,500 SOLO INV 140 תפוקת קירור BTU / לשעה 8,530 JOY INV 140 תפוקת קירור BTU / לשעה 8,530 ALPHA PRO INV 140 תפוקת קירור BTU / לשעה 8,400 SUPREME INV 140 תפוקת קירור BTU / לשעה 8,800. התמונות להמחשה בלבד.

תמונת מצב

הצילום הסלולרי והדחף הבלתי נשלט להעלות כל רגע משפחתי לרשתות הורסים כל חלקה טובה בתמימות הילדותית וגם נוגסים בשלוות הנפש שלנו ההורים. מחשבות לרגל ים התמונות של החופש הגדול

איור: שאול גרד

על כלום - בגלל תמונה.

תמונה רביעית: ילדים במסיבת סוף השנה, מולם ניצבים שלל מסכי סמארטפון. טוב, בואו נדבר עלינו ההורים. זה לא שאנחנו נקיים מכל הדבר הזה. הרי הצילום האינסופי, של הריקוד ההוא והדקלום הזה, והרצון לא להחמיץ שום דבר כי אם נחמיץ לא נזכור או הילד ייעלב, זה לא באמת. הרי רק כשמפסיקים להתבונן במתרחש דרך מסך הסמארטפון, או עדשת המצלמה למתקדמים, אפשר להיות שם באמת. ובינינו? שלוש־ארבע תמונות זה מספיק וגם שני סרטונים. ממילא לרוב התמונות נשכחות בתוך הגלריה, או שהענן שומר הכול.

האמת היא שצילום על כל צעד ושעל כבר מזמן אינו רק נחלתן של חגיגות יומולדת וסופשנה. לא פעם כשאני מגיעה לגינה אני רואה אמה מהנדסת את הפעוט שלה לומר או לעשות משהו כדי שעדשת המצלמה תלכוד אותו ברגע מתוק מדבש - וזה יוכל לעלות במהירות הבזק אל הרשת החברתית הקרובה. זה כבר לא בילוי ספונטני וכיפי אלא אירוע הפקת צילומים. באסה.

תמונה חמישית: מסגרת ורודה, שמחה, של פרפרים ופרחים ובתוכה ריק. ריק כי אני לא מעלה תמונות של הילדים שלי לרשתות החברתיות. כן, אני יודעת. אנשים אוהבים תמונות של ילדים וזה מבטיח תפוצה טובה יותר של פוסטים, ובכלל לפעמים רוצים לחלוק עם העולם רגעים מתוקים של אושר. אבל אם לא מעלים תמונות כאלה, הילדים נשארים אנונימיים ובעיקר מוגנים. תמונות ברשתות החברתיות הן לא פרטיות. הן נחלת הכלל, והיום עם היכנסה של הבינה המלאכותית לזירה זה אפילו מסוכן יותר מפעם. לפני שאנחנו מסבירים לילדים מה לצלם ומה להעלות להיכן, אנחנו צריכים להזכיר את זה לעצמנו.

תמונה שישית: טיול משפחתי. כולם מחייכים, חבוקים, רגליים נתונות בסנדלי שורש, טבולות בנחל צפוני כלשהו. תמונות כאלה יכבשו בעוד כמה ימים את הרשתות שלנו ויולידו תהיות מתסכלות. למה רק אצלי לא כולם יוצאים לטיול אלא עושים פרצוף, למה אצלי הם לא עומדים כמו שצריך, איך בכל המשפחות מחייכים בלי סוף ורק אצלי לא מפסיקים לריב. אז אני כאן כדי להזכיר שכל תמונות הקיץ שתראו הן רגע בזמן. רגע אחד מאושר שגם לפניו וגם אחריו היה ויהיה כיף, אבל לא כיף מגוהץ ושקט אלא כיף אמיתי של משפחה, כלומר בלגן ומריבות והיעלבויות והורים מותשים. נחשו איך אני יודעת.

ממתק אחדות

הפעם אני בוחרת להאיר את התופעה של חיזוק הדדי בין קהילות בזמן קושי. אחרי הפיגוע בעלי יצאה מלוד משלחת של נוער עם ממתקים ודברי חיזוק ליישוב, וזו לא הייתה המשלחת היחידה. יישובים אחרים שבניהם נרצחו בפיגוע קיבלו חיזוק מקהילות שונות. התופעה הנפלאה הזאת הורגשה היטב באפרת אחרי הרצח של הבנות והאם למשפחת די. אנחנו כאן בלוד הרגשנו אותה במלוא העוצמה בזמן מבצע שומר חומות. החיבוק, העיטוף, המארג ההדדי הזה, הוא ששומר עלינו ומגביר את החוסן שלנו בימי עצב ואסון. שנדע ללכת יחד גם בימי שמחה. ●

ההורים מקמטים את האף, מעמיקים מבט, מרחיבים את התמונה עד מתיחת התכשיט האישי למלוא רוחב המסך, ואז מתחיל ניתוח העומק: הוא עומד בצד. למה לא עם כולם? הוא אוכל סוכרייה על מקל. אבל אני לא מרשה סוכרייה על מקל! ורגע, כולם רטובים ורק הוא לא, למה הוא לא מוחיץ (שוכחת לרגע שאי אפשר לחיץ עם סוכרייה על מקל). בקיצור, ההורה המבטי רק נכנס למצוקה מכל תמונה שנשלחת אליו. ועוד לא דיברנו על התמונות שבהן הילד שלכם אינו מופיע. ובכן, מדריכים, מובילי קייטנה, מורים וכל מי שרוצה לעשות לנו טוב על הנשמה: תחסכו לנו. עדיף שנשמע איך היה היום מפיו של הילד, שיסנן את מה שמתאים לו וישתף במה שהוא רוצה, ובעיקר ימנע חרדות שמתרגשות ובאות לעולם

קיץ הוא זמן של אבטיח, ים, לחץ בעבודה ותמונות, הרבה מאוד תמונות. אז לכבוד העונה שבה הגלריה הולכת ומתרחבת, כמה תמונות על תמונות.

תמונה ראשונה: חדר החושך ב'פוטו ציון'. זקני הקוראים זוכרים שפעם היינו הולכים לחנות צילום, מפקידים את המצלמה אצל מפתח התמונות ומתפללים לטוב. אף פעם לא ידעת מראש מה ייצא מסרט צילום של 48 התמונות. איזו תמונה נשרפה כליל, איזו נשרפה רק למחצה, מי מהמצולמים עצם את העיניים. כעבור שלושה ימים מרגע ההפקדה בחנות (והיו מהירים שהבטיחו פיתוח בתוך שעה) יכולת לבוא ולראות את התוצר. רגע קבלת חבילת התמונות המודפסות היה מרגש וגורלי, איזה אירוע זכה למזכרת ממשית ואיזה ייאלץ להסתפק בזיכרון ובחוויות שלנו. אי אז התמונות היו רק חלק מהטיול. כדי לצלם היינו צריכים לעמוד מלכת, להסתדר יפה, לשלוף את המצלמה מהתיק ולהתארגן. לא היה פילם לבזבז. לא היה אפשר לצלם כל מה שבא. העיקר היה הטיול, הטקס, ההתרחשות. החיים היו החיים. הצילום היה רק מזכרת, וגם היא על תנאי.

היום המצב הפוך. לא צילמת? לא טיילת, לא בילית, לא היית. זה התחיל בכיף. אין הגבלת תמונות ואפשר לצלם גם מפה וגם משם, בזווית הזאת ובזווית אחרת, גם את הנוף וגם את השמיים, גם את העלים וגם תמונות של צחוק, ולא לחשוש שהפילם ייגמר. אנשים מתרגלים להתבונן בטבע אחרת. תחביב הצילום כבר לא יקר כל כך. אבל מה? יש לזה גם תוצאות.

תמונה שנייה: ילדה לבושה בשמלה אדומה, לראשה שתי צמות, עומדת ושואלת למה. התוצאה הראשונה של שפע התמונות היא שלילדים רבים אין אלבום. אצלנו בבית אפשר להבחין בקלות בין הילדים שנולדו לפני העידן הדיגיטלי ובין אלה שנולדו אחריו. מרוב תמונות ותיעודים לא הדפסנו. המחשב והסלולרי זוכרים הכול (חוץ ממה שנמחק, כי גם מכשירים דיגיטליים מתים לפעמים). אז יש לנו היום הרבה יותר תמונות, אבל הרבה פחות אלבומים ותמונות לדפדף בהם בנחת בשבת בצהריים ולהיזכר בחוויות משותפות.

תמונה שלישית: מדריכה מצלמת את השבט. כולן מחייכות. הבת שלך לא שם. תדהמה. התוצאה השנייה של צילומים ללא סוף היא המידע התמידי, השוטף, היכן הילדים שלנו ומה הם עושים. בקייטנות, בתנועה ולפעמים גם בגנים ובבתי הספר מי שמבלה עם הילדים שלנו רוצה לספר לנו שהם אחלה ונהנים, ולכן שולח תמונות מהפעילות במים, מתותח הקצף או ממסיבת יום ההולדת.

רק שמיד אחרי שהתמונה נוחתת בסלולרי ההורים מקמטים את האף, מעמיקים מבט, מרחיבים את התמונה עד מתיחת התכשיט האישי למלוא רוחב המסך, ואז מתחיל ניתוח העומק: הוא עומד בצד. למה הוא בצד? למה לא עם כולם? הוא אוכל סוכרייה על מקל. אבל אני לא מרשה סוכרייה על מקל! ורגע, כולם רטובים ורק הוא לא. למה הוא לא מוחיץ (שוכחת לרגע שאי אפשר לחיץ עם סוכרייה על מקל). בקיצור, ההורה המבטי רק נכנס למצוקה מכל תמונה שנשלחת אליו. ועוד לא דיברנו על התמונות שבהן הילד שלכם אינו מופיע. ובכן, מדריכים, מובילי קייטנה, מורים וכל מי שרוצה לעשות לנו טוב על הנשמה: תחסכו לנו. עדיף שנשמע איך היה היום מפיו של הילד, שיסנן את מה שמתאים לו וישתף במה שהוא רוצה, ובעיקר ימנע חרדות שמתרגשות ובאות לעולם

מסע ביו כוכבים

תצפיות כוכבים למשפחות ברחבי הארץ

עם מדריכי אשכולות בשיתוף חטיבת החינוך והקהילה בק"ל

13.7 | כ"ד תמוז | 17.7 | כ"ח תמוז

7.8 | כ' אב | 10.8 | כ"ג אב | 27.8 | י' אלול

19:30-22:30

במוקדים שונים ברחבי הארץ:

יער המלאכים בהדרכת מדרשת הדרום	אנדרטת הבקעה בבקעת הירדן בהדרכת מרכז סיור ולימוד בקעת הירדן	מצפה עמרי טל ברמת הגולן בהדרכת מדרשת הגולן
יער חצרים בנגב בהדרכת מרכז סיור ולימוד בית מוריה	מחצבת גיתית בשומרון בהדרכת מרכז סיור ולימוד שומרון	מצפור מלכיה: אורות הצפון בהדרכת מרכז סיור ולימוד אורות הגליל
יער יתיר הגדול בהדרכת מרכז סיור ולימוד סוסיא	הר הכוכב בבנימין בהדרכת מרכז סיור ולימוד הרי גופנא	הר תורען בגליל בהדרכת מרכז סיור ולימוד גליל
פארק הולנד באילת בהדרכת מרכז סיור ולימוד אל ארצי	משואות יצחק הישנה בגוש עציון בהדרכת מדרשת חברון	עין הוזים בגליל בהדרכת מרכז סיור ולימוד מורשת הגליל העליון
ההשתתפות בהרשמה מראש באתר	רכס שיירות בהרי ירושלים בהדרכת בית ספר שדה שער הגיא	יער חוף כרמל בהדרכת מרכז סיור ולימוד בשבילנו

להרשמה ופרטים נוספים: www.eshkolot.org

טיולי
חמיל

אשכולות
מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

עם אשכולות וקק"ל

סיורי חמישי בערב וטיולי שישי בבוקר
ברחבי הארץ באתרי קק"ל

פרטים בהמשך

195 ₪ 95
SÄNGLÄRKA סט ציפה וציפית.
 כחול כהה.
 ציפית 50/60 ס"מ,
 ציפה 150/200 ס"מ.

495 ₪ 295
DANDERYD כיסא
 אפור, Vissle
 ר' 52", ע' 57", ג' 92"

1,695 ₪ 1,295
VISTHUS ארון.
 אפור-לבן.
 ר' 122", ע' 59 ס"מ,
 ג' 216 ס"מ.

545 ₪ 395
IKEA PS ארונית.
 לבן.
 ר' 119", ע' 40", ג' 63 ס"מ.

175 ₪ 95
KNIXHULT
 מנורת שולחן.
 במבוק, עבודת יד.
 ק' 26", ג' 37 ס"מ.

45 ₪ 29
JÄTTELIK
 צעצוע רך.
 דינוזאור / Brontosaurus.
 א' 55 ס"מ.

195 ₪ 125
KVISTBRO שולחן אחסון.
 מוכסף/אפור כהה-ירוק.
 ק' 44", ג' 42 ס"מ.

1,895 ₪ 1,395
HEMNES מיטה
 עם 3 מגירות.
 לבן.
 א' 209", ר' 86", ג' 83"
 מזרנים נמכרים בנפרד

302.439.74
 17915
 NLTD

**IKEA
 SALE**

**ט"ו תמוז - י"ב אב
 4-30.7**

בתוקף עד י"ב אב 30.07 או עד גמר המלאי, המוקדם שבהם. * בסייל משתתפים כ-2,800 פריטים * מינימום 10,000 יח' במלאי מכלל הפריטים המשתתפים בסייל * התשלום בכל כרטיסי האשראי, מזומן ושיקים * שלושה תשלומים ללא ריבית לעסקה מעל 1,000 ₪ (לא כולל מזון) * תשלומים לפי תכניות הקרדיט של חברות האשראי * ניתן להזמין שירות הובלה והרכבה בתשלום.

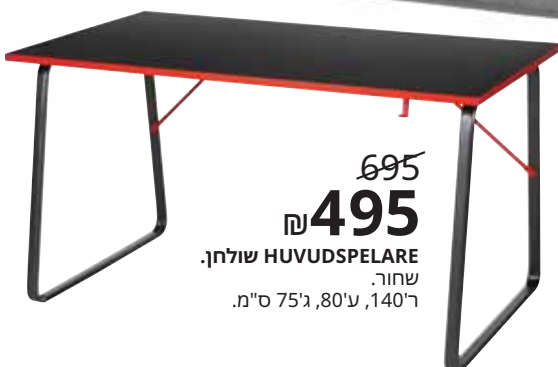
~~2,495~~
1,795 ₪
KIVIK ספה תלת-מושבית.
ריפוד Tibbleby בז'-אפור.
ר'228, ע'95, ג'83 ס"מ.

~~545~~
395 ₪
KALLAX יחידת מדפים.
גוון אלון מולבן.
ר'112, ע'39, ג'147 ס"מ.

~~275~~
95 ₪
FALHOLMEN כיסא עם ידיים.
גוון חום בהיר, עץ מלא.
ר'57, ע'55, ג'80 ס"מ.

~~695~~
495 ₪
HUVUDSPELARE שולחן.
ר'140, ע'80, ג'75 ס"מ.

~~595~~
245 ₪
ASKHOLMEN שולחן 2+ כיסאות.
גוון חום בהיר, עץ מלא.

~~195~~
145 ₪
NISSAFORS עגלת אחסון.
ירוק בהיר/שחור.
ר'30, א'50.5, ג'83 ס"מ.

~~275~~
125 ₪
ANKARSPEL מנורת עבודה.
ג'51 ס"מ.

~~595~~
395 ₪
DUKTIG מטבח למשחק.
אדום.
ר'72, ע'40, ג'109 ס"מ.

~~575~~
250 ₪
LÅNGFJÄLL כיסא משרדי.
Gunnared חום בהיר-ורוד/לבן.
ר'67, ע'67, ג'92 ס"מ.

~~145~~
49 ₪
GOKVÄLLA קערת הגשה.
לבן-בז' 2 ל'

~~49~~
29 ₪
BORRBY עששית לנר בלוק.
בז' 15', 15', 28' ס"מ.

~~39~~
19 ₪
SANDMOTT כרית נוי.
צבעוני.
ר'58, א'30 ס"מ.

~~1,195~~
895 ₪
STRANDMON כורסא.
צהוב Skiftebo.
ר'82, ע'96, ג'101 ס"מ.

~~145~~
95 ₪
SNÖRPA פח אשפה עם דוושה.
פלדת אל-חלד.
ל'12

~~395~~
195 ₪
VOLFGANG כיסא.
לבן Bomstad.
ר'50, ע'53, ג'88 ס"מ.

~~195~~
125 ₪
FÄRGKLAR סט כלים/24 חלקים.
ירוק מט. חרס.

היום הוא מעניק
לאחרים את
הכלים ששינו את
חיינו. יאיר עמר

פתאום קם אדם, ומתחיל ללכת

הוא התחיל כילד לקוי ראייה וכבד משקל, אחר כך הרגליים החלו להתעקם וכושר ההליכה ירד, החברים לעגו לו והלימודים היו אתגר בלתי אפשרי, אבל יאיר עמר לא ויתר לעצמו. הוא הגיע לאקדמיה, הפך לספורטאי פאראלימפי, נפרד מכיסא הגלגלים ולאחרונה נבחר בתחרות ארצית למרצה להעצמה האהוב ביותר. בהרצאותיו הוא משתף קהלים רחבים בסוד שלו לצליחת המגבלות, וכעת מצפה לשלב הבא: הקמת בית בישראל

דביר עמר // צילום: לירון מולדובן

האמנתי שדווקא מתוך האתגר תגיע הצמיחה". עמר בהרצאה

צילום: באדיבות המרואייין

בשנים הראשונות לאחר לידתו נראה מסלול חייו של יאיר עמר (28), שמתגורר במושב מעגלים שבנגב, שגרתי למדי. "נולדתי כאחד האדם, לא ראו כלום. תפקדתי רגיל, הכול היה נורמלי", משחזר עמר. אלא שאז רצף של אירועים הדליק נורה אדומה. "בגיל ארבע וחצי ציירתי ציורים של ילדים עם עיניים גדולות. זה עורר את תשומת ליבה של הגננת והיא אמרה לאמי שכדאי לבדוק. לאחר מכן, בחג החנוכה, ישבתי מול הטלוויזיה וצפיתי בתוכנית 'החדר של חנ'". חנ' אירחה ב'חג האור' שלושה אנשים: עיוור, לבקן ולקוי ראייה, וכל אחד סיפר מה הוא רואה ומה הוא לא רואה. ישבתי על הספה והרגשתי שמישו מדבר אליי מתוך העיניים שלי. התחלתי לתאר לאמא שלי את מה שאני רואה, ראייה מרחבית אבל לא ממוקדת.

"באותו ערב, כשבאתי להדליק את החנוכיה, אבא שלי היה צריך להרים את הפתיל של הנר כדי שאצליח להדליק אותו ואז לאמא שלי נדלקה נורה אדומה. בפעם אחרת כשראיתי בורג על הקיר אמרתי לאמא שלי: הנה פרפר. היא הבינה שמשוהו לא תקין, וכך התחלנו בסדרה של בדיקות בבתי חולים עד שהגיעו לקביעה שאני לא רואה טוב".

עמר מסביר את אופי לקות הראייה שלו: "הלוחית העצבית בין המוח לעיניים מפריעה למיקוד הראייה, אין פוקוס, כך שאותיות קטנות אני לא יכול לקרוא, אבל אותיות גדולות מרחוק אני כן יכול לראות. בדייט, למשל, אני לא שם לב אם יש לבחורה איפור או לא", הוא מוסיף. בעקבות לקות הראייה שהתגלתה שינו הוריו את שמו מלוטס ל"איר". "הכוונה בשם החדש הייתה שאני אראה כמו כולם, כיוונו שכן יהיה". אולם על אף שהאבחנה הרפואית הייתה ברורה, עבר זמן רב עד שקיבל את ההכרה הרשמית הנצרכת מהממסד. "לא הכירו בי בביטוח הלאומי. זה קרה רק חמש שנים אחר כך, כשהייתי בן תשע".

ההרצאה הראשונה - בכיתה ב'

מציאות חייו של עמר קיבלה הגדרה חדשה: נראה כמו כולם, אבל לא רואה כמו כולם. "לא ראיתי בבית הספר מהלוח, לכן לא למדתי כלום. בזמן שכולם קוראים וכותבים, אני מאחור. מנסה להבין כמו כולם מה זה אל"ף ב"ת ולא מצליח, עד שאמא שלי התחילה להדביק על הקירות אותיות ענקיות. לא רציתי ללמוד כי הרגשתי שאין מישהו שמבין איך לעזור לי, לא קיבלתי את הכלים הנכונים ללמוד".

אמו של עמר לא ויתרה. היא הזמינה מהספרייה המרכזית חוברות גדולות וכך, צעד אחר צעד, הוא החל לאט לאט לקרוא. "לקראת סוף כיתה ב' בבית הספר היסודי במעגלים, המורה שלי פנה אליי בבקשה: יאיר, אני רוצה שתכין פרשת שבוע, ואני בטבעיות עניתי לה: למה את מבקשת ממני? אני לא קורא, וגם את המעט שכן אני מצליח ממש לאט. אבל היא התעקשה: יאיר, אני סומכת עליך שתכין פרשת שבוע ליום שישי הבא. אמא שלי ישבה איתי, הגדילה לי את האותיות ולימדה אותי את מה שהייתי צריך להעביר".

זו הייתה הפעם הראשונה שהוא עמד מול קהל. "לא הייתי צריך לראות אף אחד מהילדים כי קירבתי את העיניים לדף כדי לקרוא, וככה לא התביישתי בעמידה מול קהל. לא ידעתי שעושים שנה אחר כך, מה שאני הכי אוהב וארצה לעשות זה להרצות", מוסיף יאיר. "ברגע שסיימתי

להרצות מול כל הכיתה, המורה לקחה אותי לחדר המורים כדי שאקריא למורים. הייתי עד אז ילד מאוד מאוד חריג, עציץ ששיחק עם עפרונות, ילד שלא באמת למד".

אבל לא רק עם לקות הראייה נאלץ עמר להתמודד אלא גם, וביתר שאת, עם מצבו החברתי שהידרדר לאחר שאובחנה הלקות, שאליה התלווה גם היותו ילד כבד משקל. "יום אחד בכיתה ה' חזרתי לכיתה אחרי שיעור של מורה תומכת. לא היה אף אחד בכיתה. לפתע רצים לעברי 25 ילדים ואומרים לי: 'א' שמן, יא עיוור'. זה היה הכיני שלי, צחקו עליי מאוד מאוד. באותו רגע רציתי שהאדמה תפתח את פיה ותאכל אותי. ברחתי והתחלתי לטפס על השער עד שעברתי לצד השני". מאותו רגע החל עמר לקחת את עצמו ברצינות ונכנס למתכונת בריאות. "לקחתי את עצמי בידיים כי לא רציתי להיות יותר שמן. נכנסתי לעולם הספורט והתחלתי לעשות כפיפות בטן כדי להוריד את המשקל. עברתי לאגוזים במקום בורקסים", הוא מוסיף כשאנחנו יושבים בבית קפה ירושלמי, ברומזו: תאכל את הבורקסים, אני עד היום שומר על הבריאות.

"עברתי מלחמניות לאגוזים, פירות וירקות בניסיון להוריד את הבטן ולחזק את הביטחון העצמי הירוד שלי. באותה תקופה הייתי בפחדים גדולים, פחדתי מהצל של עצמי. השקעתי בגוף, אבל מבחינה נפשית עדיין הרגשתי למטה. התחלתי גם לקרוא הרבה פרקי 'שיר למעלות', כך שהתחזקתי גופנית מהכוסר ונפשית משיר המעלות. על הפסוק 'הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל' קראתי משפט שבעיניי הוא מוטו, שכותב הרב אליהו דסלר בספרו מכתב מאליהו: 'מחשבה שחוזרת על עצמה פעמים רבות הופכת להיות אינסטינקט בנפש'".

במקביל לבניית הכוחות נאלץ עמר להמשיך להתמודד עם אתגרים שזימנה לו החברה. אפילו ברגעי שמחה, לקראת בר המצווה, הוא ספג עלבונות. "בכיתה ז', לקראת בר המצווה, הייתי צריך להתכונן לקריאה בתורה. אבא שלי ידע שלא אצליח לקרוא מתיקון קוראים כמו כולם אז הוא קנה לי מכשיר הקלטה שבו מוקלטים הטעמים וגם נוסח התפילה, ואמר לי: כשכולם מוציאים סידור, אתה מוציא נגן MP3. ככה תוכל להתפלל, זו הדרך שלך. בהתחלה הרגשתי לא נעים, אבל עם הזמן זה פחות הפריע. יום אחד, אחד המדריכים רץ לכיווני במהירות, לקח לי את האוזניות וצעק עליי: מה אתה עושה? מיד קפצו עליו כמה חברה ואמרו

"מיום ליום שקעתי בהרהורים על הספה והתחלתי להשמיין. בשלב מסוים החלטתי לעשות מה שהרב שלמה וולבה אומר ב'עלי שור', שכשאדם מדבר לעצמו הוא מעורר כוחות בעצמו. אמרתי לעצמי: זהו. לקחתי את כיסא הגלגלים ויצאתי החוצה לבית הכנסת, שנמצא במרחק של קילומטר. הלכתי מטר אחרי מטר, כך במשך קילומטר, כדי להתפלל שחרית. הגעתי סחוט. ככה עשיתי במשך חצי שנה במהלך השיקום"

לו: מה אתה עושה? הוא לא רואה טוב! המדריך רצה לקבור את עצמו מתחת לאדמה. בעזרת אחי הגדול העברתי לו את המסר שלא קרה כלום". המהמורות שבדרך כללו גם קשיים בקבלה ללימודים. "כשסיימתי את כיתה ו' הלכתי להיבחן בישיבה התיכונית בכפר מ'מון', מספר עמר. "לאחר הבחינה בעל פה אמר לי הבוחן שעברתי את המבחנים בעל פה, ושמחתי. אלא ששבועיים לפני תחילת הלימודים כולם קיבלו מכתב לקראת יום גיבוש ואני לא קיבלתי. אמא שלי שמעה שעוד ועוד תלמידים קיבלו מכתב, והרימה טלפון לראש הישיבה: למה לא שולחים מכתב ליאיר כמו לכולם? ראש הישיבה אמר הרבה דברים לא

ברורים, עד שבשלב מסוים הוא אמר: אני לא יודע איך להתמודד עם לקות הראייה שלו ואין לי מושג איך המורים יקבלו זאת".

לאחר שיח מעמיק בין ההורים למנהל הוחלט כי עמר יתקבל על תנאי ויוגדר כתלמיד לניסיון במשך חודש וחצי. אם יצליח - יישאר, ואם לא - ייאלץ לחפש בית ספר אחר. "כל התקדמות קטנה שלי הייתה מאוד בולטת לעין עד שבחנוכה, בזמן שמגיעים הילדים שצריכים להיבחן לשנה הבאה ליישיבה, באמצע ארוחת הצהריים עצר ראש הישיבה ואמר בסיפוק: אתם יודעים שבישיבה שלנו לומד בחור עם לקות ראייה? והוא מצליח ללמוד! זה היה ממש כמאמר הפסוק 'אבן מאסר הבונים הייתה לראש פינה'. הוא חשש מלקבל אותי, ולבסוף הפכתי לדגל שמייצג את הישיבה שלו".

לוותר על אולימפיאדה למען השבת

אבל סופו הטוב של הסיפור עדיין לא הגיע. אחרי שצלח את האתגר הלימודי והחברתי ניחתה על עמר התמודדות חדשה. "בכיתה ח', תוך כדי משחק כדורסל, אני מרגיש שהרגליים שלי הולכות ומתעקמות. משהו ממש מוזר בגללים. החבר שלי אמר: שטויות, בוא תחזור למגרש. אבל הרגל שלי ממש כאבה. הלכתי לחדר ומאז כל יום, כל לילה, ולמעשה כל שנייה, הרגשתי שהרגליים שלי הולכות ומתעקמות". במשך שלוש שנים התרוצצו עמר והוריו בין רופאים שונים, אולם אף אחד לא ידע לתת מענה. הקושי הלך וגבר, הרגליים התעקמו, מה שגרם לכאבים ברגל וכתוצאה מכך לקושי ניכר בהליכה. לאחר שלוש שנות סבל, בגיל 17, הם פגשו אורתופד שהציע לו להשתמש בסדים. סדי הפלסטיק הוצמדו לרגליו של עמר עד גובה הברכיים ואפשרו לו ללכת, אולם גם הם גרמו לכאבים כתוצאה משפשושים ויבלות. עמר הפך לתלוי בסדים, ולא הצליח ללכת בלעדיהם כלל. חוץ מהאתגר הנפשי והפיזי במעבר לסדים, הקושי החברתי התפרץ מחדש. "ילדים בישיבה התיכונית מאוד קינאו בי על איך שלקחתי את עצמי בידיים, וגם התחלתי לטפס מכל הבחינות, כולל מהבחינה הלימודית". הארון של עמר בפנימייה היה גדול מספיק כדי להניח בו מחשבון גדול, לוח מחיק ענקי ומחברות גדולות. הארון הזה הכיל כלים חשובים < שסייעו להתקדמותו הלימודית. "החברים

מעוניינת בלימוד
רחב אופקים?

בחבורה סקרנית, רצינית ומעמיקה?

הצטרפי לתוכנית

להצמחת נשות חינוך
בעלות שאר רוח,
המרחיבות את מבטן
מאופק עולמות הרוח והתרבות

ראש התוכנית: ד"ר חנה ריקלין
מרכזת התוכנית: ד"ר אחינועם יעקבס

הקבלה לתכנית מותנית בראיון אישי.
שכר לימוד בתנאים נוחים למתאימות
אפשרות לשלב עם תוכנית רג"ב

מלגה
ייחודית
לנרשמות
לתוכנית

לפרטים: 074-7214504

או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

התוכנית מקנה תואר ראשון B.Ed. בהוראת ספרות ובמחשבת ישראל

שנה לתואר שני

חדש במכללת הרצוג
תואר שני בשנה אחת

הצטרפו לתוכנית ייחודית
בלימודי התואר השני במקצועות

תנ"ך ופרשנותו | תורה שבעל פה
מחשבת ישראל | חינוך יהודי
חינוך מיוחד | ניהול וארגון מערכות חינוך

טובי המרצים
בתחום

תוכניות
להעצמה אישית

החזר שכר לימוד
לזכאים

הלימודים מתקיימים
בקמפוס ירושלים

לפרטים: 077-9915237

או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

היו מחבלים לי בארון, שמים לי במגנעול מזלגות או שתוך כדי השיעור היו זורקים עליי ניירות מאחורה. התחלתי לישון הרבה בשיעורים, עד שבשלב מסוים, בגיל 15, הרב שלי סילק אותי זמנית מהישיבה.

אלא שאז הגיע רב חדש, הרב אשר חזן, שהחליט לקחת את עמר כפרויקט. "הרב חזן החליט לעשות סדר והעמיד את שלושת הילדים שעשו לי דברים לא טובים על מקומם. הם התנצלו וביקשו סליחה. בסופו של דבר היום הם חברים טובים שלי. מאז התחלתי להשתפר מבחינה חברתית ולימודית. הרבה חברים עזרו לי לאורך הדרך, וכהכרת טובה על כך בסוף כיתה י' לקחתי את מי שעזר לי לעלות על מסלול הלימודים לפיזה. ברוך ה' סיימתי בגרות עם ממוצע 82. בהתחלה לא חשבתי אפילו להוציא תעודת בגרות בגלל הקושי והאתגר".

עם תום תקופת לימודיו בישיבה התיכונית עבר ללמוד בישיבת ההסדר בקריית גת בראשות הרב שמעון פרץ. "לא הצלחתי ללמוד. רציתי לעזוב באמצע שיעור א', אבל לא עזבתי כי הרגשתי שאני צריך ללמוד. החלטתי לסיים את שיעור א' מתוך רצון גדול להתגייס לצבא". אלא שהצבא הראה לו מהר מאוד את הדלת החוצה, עוד לפני שהגיע לבקו"ם. "ביקשו עוד בדיקה עדכנית על מצבי ועוד בדיקה, בנוסף לכאבים ברגליים שרק התחזקו. ניהלתי מול הצבא הרבה מלחמות כדי להתגייס, ובסוף החלטתי לוותר". אחרי שסיים עמר את הישיבה, ומאחר שהצבא סירב לגייס אותו, הוא בחר להתנדב לשירות לאומי בחוות הנוער הציוני בירושלים. "תוך כדי השירות הלאומי שילבתי לימודים לפסיכומטרי במכללה של לקויי ראייה ועיוורים בהר הצופים בירושלים. בבוקר הייתי עם האוטוסיטים ובצהריים עם נוער בסיכון, כך במשך שנה שלמה".

תחום נוסף שהחל לקרוץ לעמר היה הספורט. "לקראת סוף כיתה י"ב הצטרפתי לספורט פאראלימפי של לקויי ראייה שנקרא כדור שער. אבל אחרי שנה וחצי הכאבים ברגליים גברו וענף הספורט הזה היה קשה כשהרגליים לא מתפקדות, אז נאלצתי לפרוש". החלומות על ספורט לא הרפו, וחזרו מאוחר יותר. "במקביל לתחילת התקופה האקדמית, התחלתי להתעניין בספורט פאראלימפי שפחות דורש עבודה עם הרגליים ויותר עם הידיים. כך מצאתי את עצמי

בחתייה אקדמית במרכז דניאל בתל אביב. מדובר על ענף שבו אתה נמצא בסירה עם שני משוטים בצד".

ההתחלה, כרגיל, הייתה קשה. "ביום הראשון זזתי ממש לאט, פחדתי להתקדם ואפילו נעזרתי במצופים. כל גריפה במשוט לקחה זמן. בשלב מסוים אמרתי למאמן: בוא נחזור בחזרה, אבל הוא התעקש: חכה בסבלנות. בשלב מסוים כמעט גלשתי מהירקון לים והמאמן עצר אותי מהר עם סירת המנוע". אולם בהדרגה נכנס עמר לכושר, וטיפס בסולם ההצלחות בענף. "שלוש פעמים בשבוע הגעתי לשעות של אימונים, כולל הדמיה של שחייה 'על יבש', וכמובן חתירות בירקון. לא באתי במטרה להיות ספורטאי אלא כאוהב ספורט".

וכך, לאחר שהתחיל בכך כתחביב אישי, סומן עמר על ידי מאמניו כמועמד לאולימפיאדה. הוא היה כפסע מהישג חשוב, כולל אפשרות להגיע הכרה בינלאומית, אבל אז הוא עמד בפני ניסיון לא פשוט ועמד על עקרונותיו תוך נכונות לשלם מחיר. "נכנסתי חזק לעניינים בספורט, ואז כשאמרו לי שהתחרויות בארץ הן בשבתות ובחגים ויתרתי, אמרתי תודה רבה והנחתי את המפתחות. העובדה שלא הייתי מוכן לוותר על השבת גם מנעה אותי מלהשתתף באולימפיאדה".

עצה מה'פלא יועץ'

כאמור, במשך חמש שנים היה עמר מרותק לסדים ברגליו, אבל גם הם לא היו פתרון אידיאלי בלשון המעטה. בהדרגה הוא נזקק גם לקביים, וכשחצה את גיל 20 והתחיל לחשוב על הקמת בית, התווסף השיקול הזה לרצון העז למצוא פתרון אחר ולהיפטר מהתלות בסדים בהליכה. חיפושיו הובילו אותו לארגון 'עזרה למרפא', שם הציעו לו סדרת ניתוחים שתיישר את העקמומיות ברגליים ותאפשר לו - לאחר תהליך שיקום ארוך - לעמוד על רגליו. לפני שבע שנים נכנס לניתוח הראשון בבית החולים וולפסון. הניתוחים בוצעו בהדרגה בשתי הרגליים, ולאחריהם נותר במשך תקופה ממושכת בכיסא גלגלים, עד שהחל בתהליך שיקום בכפר השיקומי 'עדי נגב - נחלת ערן'.

במקביל לעבודת השיקום הסיזיפית החל עמר להבין שכדי לחזור לעמוד על הרגליים - מה שדרש מאמצים עליונים מבחינתו - הוא זקוק גם לעבודה תודעתית, בהתבסס על מקורות יהודיים שאליהם

נחשף. "הייתי כמעט שנה שלמה בכיסא גלגלים, ישבתי בבית, אכלתי ושמעתי מוזיקה, הייתי עם גבס ובמצב לא טוב. מיום ליום שקעתי בהרהורים על הספה והתחלתי להשמיץ. בשלב מסוים החלטתי לעשות מה שהרב שלמה וולבה אומר ב'עלי שור', שכשאדם מדבר לעצמו הוא מעורר כוחות בעצמו. עשיתי עבודת שיקום שבסופו של דבר עזרה לי להיפטר מכיסא הגלגלים, תוך כדי הפעלת הרבה המחשה בדמיון כדי לעבוד עם עצמי וליישם משפט של ה'פלא יועץ': מה שהמוח מצייר הגוף מייצר".

בעיצומו של עוד יום מתסכל בסלון הבית החליט עמר לעשות מעשה: "אמרתי לעצמי: זהו. לקחתי את כיסא הגלגלים ויצאתי החוצה לבית הכנסת, שנמצא במרחק של קילומטר". הוא קם מהכיסא והחל לצעוד לבית הכנסת, צעד אחר צעד, כשכל פסיעה היא מאמץ עליון. "הלכתי מטר אחרי מטר, כך במשך קילומטר, כדי להתפלל שחירתי. הגעתי סחוט. ככה עשיתי במשך חצי שנה במהלך השיקום". הוא השקיע גם בפעילות ספורטיבית, יחד עם הכיסא: "הרמתי טלפון לנערים שהייתי עושה איתם בעבר ספורט ושאלתי: 'אתם עושים היום אימון?' 'כן', הם ענו, 'אבל אנחנו רצים שישה קילומטרים ואתה בכיסא גלגלים'. לא ויתרתי, הם היו רצים ואני הייתי מתגלגל איתם. הפכתי את הכיסא לעוד תחום של ספורט. הייתי קם בשעות מוקדמות, לפעמים גם בארבע בבוקר, עושה שישה קילומטרים וממשיך בשגרת היום בבית".

תוך כדי השיקום, כשהוא רוכש ידע בתחום

"הייתי מנסה ללכת עם הקביים, להרים אותם קצת ועוד קצת. אנשים אמרו לי 'מה אתה מנסה לעשות בכלל? אתה תיפול!' אבל אני המשכתי, תוך כדי המחשה לעצמי בדמיון מה אנשים יחשבו ואיך אני רואה את עצמי בעתיד. ציירתי לי במוח את התמונה שאני הולך בלי קביים. במשך תקופה ארוכה המשפחה הכי קרובה אמרה לי: עזוב יאיר, זה מה שיש לך, תתמודד. אהל לא ויתרתי. שילבתי דיבור, מחשבה ומעשה, ואז הצלחתי"

צילום: באדיבות המרואיין

הניתוח ברגליים היה רק תחילתו של מסע שיקום ארוך. עמר בבית החולים

ההתפתחות האישית ועושה הליכות ותרגילים לרגליים, הרגיש עמר שוב כאב מתפרץ, כמין עצם חדה בתוך הרגל. "כאילו אני דורך על סכין. שוב עליתי על מיטת הניתוחים, אלא שבמקום שהניתוח יצליח המצב ברגל רק הלך והידרדר יותר. כל הזמן ניצבו בפניי עוד ועוד אתגרים, אבל

האמנתי שדווקא מתוך האתגר תגיע הצמיחה". חלק מהצמיחה שבה נמצא עמר בשנים האחרונות הגיעה כתוצאה מלימודי שיטת NLP. "יישמתי את זה על עצמי והתחלתי להעביר הרצאות איך הכלים של NLP עזרו לי". חלק מהשיקום של עמר היה תוצאה ישירה של העבודה המנטלית. "הייתי מנסה ללכת עם הקביים, להרים אותם קצת ועוד קצת. אנשים אמרו לי 'מה אתה מנסה לעשות בכלל? אתה תיפול!' אבל אני המשכתי, תוך כדי המחשה לעצמי בדמיון מה אנשים יחשבו ואיך אני רואה את עצמי בעתיד. ציירתי לי במוח את התמונה שאני הולך בלי קביים. במשך תקופה ארוכה המשפחה הכי קרובה אמרה לי: עזוב יאיר, זה מה שיש לך, תתמודד. אבל לא ויתרתי. יום אחרי יום, עבודה מנטלית עם המוח, המון אימוני ספורט, עבודה על הרגליים בלי סוף. שילבתי דיבור, מחשבה ומעשה, ואז הצלחתי. בדרך שאדם רוצה ללכת מוליכים אותו". השילוב בין הפיזי למנטלי, קובע עמר, היה הכלי שאיפשר לו להשתחרר לבסוף מהמגבלות כך שהיום - לאחר שעשה את הבלתי ייאמן - עמר מתהלך בחופשיות על רגליו בלי עזרים. "תרגילים פיזיים בלבד לא עזרו לי לפרוץ קדימה. אבל במקביל קראתי איך ספור ספרים שמדברים על כך שברגע שאדם מאמין בעצמו ודבק במשימה הוא יוכל להשתחרר ממגבלות פיזיות ומנטליות. לא המצאתי את הגלגל, כדאי למשל לקרוא את הספר 'המוח הגמיש' של ג'פרי שוורץ. צריך הרבה עבודה על המודע והתת־מודע. הפסקתי לראות סרטים והתמקדתי ביותר תורה, באיך אני מדבר, למה אני מקשיב. שילבתי הרבה פיזי־מנטלי־רגשי. הצד הפיזי כלל ספורט, רכיבה על סוסים וגלישה בים לצד טכניקות נוספות".

מחפש שותפה למסע

עמר הוא בנם של יוגית ואשר, טכנאית שיניים וחקלאי, השני במשפחה בת שש נפשות. בנוסף להישגיו הקודמים הוא גם למד רפלקסולוגיה במכללת רידמן וכיום הוא רפלקסולוג מוסמך. "הקלטתי את המרצה בטלפון, ואחר כך למדתי את כל השיעור שוב לעומק. תקופה קשוחה מאוד". כיום עיסוקו העיקרי הוא בהעברת הרצאות לבני נוער, תלמידי מכינות קדם־צבאיות, גמלאים, חברות וארגונים. לאחרונה סיים לכתוב ספר שעוסק בהעצמה אישית ומנטלית "בעקבות הסיפור האישי שלי והחוויית שעברתי בדרך".

בין לבין הספיק באופן מפתיע לזכות במקום הראשון בתחרות מרצים ארצית. "לפני כשנתיים, בזמן הקורונה, הייתה תחרות מרצים גדולה שנערכה בזום. השתתפו בה מרצים מבן גוריון ועוד מרצים מאוד נחשבים משלל במות של התפתחות אישית ורוחנית. ברוך ה' זכיתי בתחרות במקום הראשון".

לסיום אני שואל את עמר מה החלום הבא. החיוך לא מסתיר: למצוא את החצי השני. "כיום, אחרי כל העזרה שאני נותן לאחרים, מאוד חשוב לי להקים את הבית שלי. אני מחפש בחורה איכותית ויראת שמיים. דווקא מתוך המקום של לעזור לאחרים, אני מחפש את המקום השלם הזה, כי אדם בלי אישה הוא בלי חומה והגנה. אני מחפש את האישה שתצטרף למסע שלי". ●

הפחד משתלט עלי

"אצלך? מיליוני אנשים בעולם הולכים עם פחדים כל הזמן, זה הנושא שכל העולם הולך ומתמודד איתו בלי סוף: פוביות, חרדות, פחדים, נוצרה ממש תורה סביב זה" "אבל למה כל כך הרבה אנשים מפחדים?" "פשוט מאוד. כשאין יראה, אז יש פחד. הבינה היא הכלי."

אם לאדם יש מספיק כח בבינה והוא מבין מה קורה בעל מודע שלו, הוא מבין מה עובר עליו, זה יוצר אצלו בלב את היכולת לנתב את הרגש למקום הנכון.

חלק עיקרי מאוד מהיכולת ליצור יראה נכונה קשור מאוד ליחסים עם ההורים" "למה זה כל כך קשור ליחסים עם ההורים?" שאלה בסקרנות

"כי כאשר ההורה תופס בנפש מקום חזק ומשמעותי, אז הוא הופך את הנוכחות שלו בנפש של הילד לנוכחות שמחליפה זמנית את הנוכחות האלוקית."

הדמות הגבוהה ביותר לילד שהוא מכיר בחיים שלו זה ההורה שלו, דמות גדולה, סמכותית ומרגיעה ומן הסתם זה תופס את אותו המקום שהנפש מרגישה מול האלוקים. ההורה נותן לילד לתקופת הילדות את אותו הבטחון שאחר כך צריך להמיר אותו בקשר גבוה יותר וככה היראה לא נופלת ונשארת יציבה בתוך הנפש.

אפשר לראות את זה שילדים שיש להם יראה נכונה פנימית וטובה מההורים שלהם אז יש להם פחות פחדים בחיים, הם יותר מרגישים בטחון"

"בעצם הילדים צריכים לפחד מההורים שלהם וזה מה שיוצר בהם בטחון?" "לא, יראה זה לא פחד."

פחד, כמו שאמרתי מקודם זו יראה נפולה, זו תחושה שיש משהו שמאיים עלי, אני לא יודעת איך לפתור את זה, הולכת כל הזמן עם תחושה של איום ואני תולה את זה בהמון דברים ובגלל זה אינסוף לסוגי החרדות שיש כי אפשר לתלות את הפחד כמעט בכל דבר. הנפש שלך לא מסוגלת ללכת עם איום כל הזמן, זה קשה לה ובגלל זה היא מוצאת כל כך הרבה מסלולים בכל מיני כיוונים וצורות לברוח מזה, העיקר לא להרגיש את תחושת האיום.

ומה שנעשה, אנחנו נלמד יחד להתחבר אל אותה תחושת נוכחות אלוקית חזקה ונתחיל להפרד מכל הפחדים והדמיונות שעוצרים ומפריעים לך בחיים.

הוא מודע לזה שהנפש שלו מרגישה נוכחות מאוד חזקה של השם ומילא זה יוצר אצלו יראה לעבור את דבר השם"

"אבל אני פעם ראשונה שומעת על זה, אני בכלל לא מודעת לכל הדברים האלה"

"נכון, את חשה את מה שהעל מודע שלך חש ממילא, בלי צורך בהתבוננות ומחשבה וכאשר אנחנו לומדות ומתבוננות מה קורה בעל מודע בנפש שלך, אז את יכולה להצליח להבין מה הולך שם."

את יכולה להבין בעצמך רק אחרי שנלמד ונתבונן, אי אפשר להבין לבד מה קורה בעל מודע כי זה משהו נסתם ונעלם"

"אז למה אני מפחדת כל כך וסובלת מחרדות? אני לא מבינה את הקשר" השיבה "את מרגישה נוכחות, את מרגישה שיש משהו גדול ממך, אבל אין לך מושג מה זה."

אותה נוכחות אלוקית לא נקלטת בצורה טובה ונכונה בבינה והבינה לא קולטת את מה שקורה בעל מודע שלך ומה שקורה זה שבעקבות זה אותה יראה הופכת לפחד.

בגלל חוסר ההבנה, יש לך תחושה של משהו גדול ממך ונוכח בחיים שלך ואת לא מבינה מהו את רק יודעת שהוא מאוד מאוד מאיים עליך"

"אז בעצם משהו השתבש אצלי?"

זו הסיבה שהאמונה היא אוניברסלית לגמרי, מאחר והיא מורגשת מהעל מודע של הנפש. אנחנו פחות מודעים אליה, אבל היא נוכחת מאוד מאוד חזק."

"אז למה זה יוצר אצלי תחושה הפוכה? אני מרגישה כל כך קטנה מול זה"

"בטיפול ננסה לקחת את הכיוון והשיתוק שהיראה הזו יוצרת וננסה להתחבר לעוצמה שאותה נוכחות אלוקית לא מאיימת עלי, אלא להפך, היא נוסכת בי חיים."

זה נכון, אני מרגישה לידה קטנה, אבל אני מרגישה שאני רוצה להתבטל אליה ולא חס וחלילה שהיא מאיימת אלי, אלא שהיא הבטחון שלי". המשיכתי להסביר

"אני מרגישה שהרבה אנשים לא מרגישים ככה" הגיבה

"תראי, באופן המתקן, אותה תחושת נוכחות אמורה להספג בתודעת האדם וזה קורה אצל אנשים מתקנים."

ברגע שהתודעה האלוקית מגיעה למודע של האדם, היא נכנסת לבינה ואז דרך הבינה חודרת ללב ויוצרת יראה"

"כמו יראת שמים" הגיבה "נכון. יראת שמים זה שהאדם ירא לעבור את דבר השם כי הוא מרגיש את אותה הנוכחות החזקה בחיים שלו."

"אני מותשת. אין לי כוח כבר לכל התקפי החרדה האלה והכי מעצבן אותי שכולם מנסים להרגיע אותי ולדבר להיגיון שלי" אמרה הילה

"למה את מתכוונת? מה הם אומרים לך?" "שאינן הגיון בזה שאני מפחדת, נותנים לי דוגמאות ומסבירים לי כמה הם הפחדים לא קשורים למציאות."

אבל מה הם מחדשים לי בזה? אני יודעת שזה לא הגיוני, אבל אני מפחדת, זה בלי שליטה" המשיכה הילה בקול חלש "את יכולה לפרט לי מה בעיקר מפחיד אותך?"

"שיקרו דברים רעים לאנשים שקרובים אליי! שיגלו שיש לי את המחלה! שיקרה משהו רע לקרובים שלי! לא יודעת!!! כל מיני דברים!! אני מפחדת אפילו להגיד לך ממה אני מפחדת שלא יקרה לי את "אשר יגורתי בא לי" פירטה בבהלה

"זה באמת קשה מאוד לחיות בתחושה כזו שכל העולם הזה כולל כל האפשרויות שעוללות להתרחש כל כך מפחיד, אבל חשוב קודם להבין מה זה בכלל פחד."

פחד - תחושת איום קיומית על המציאות הבטוחה שלי."

אני מרגישה שיש משהו חיצוני אלי שמאיים עלי."

זה נכון שכרגע המציאות שלי בטוחה, אבל יש גורם כלשהו שלרוב הוא דמיוני שמאיים על המציאות שלי ועלול לפגוע בי" "הפחד הזה הוא כל כך נוראי ורע, שיעלם כבר"

"רגע, השורש של הפחד שלך הוא בא ממקום טוב."

בחסידות, כשמדברים על פחד אז יש לה משמעות אחרת מאיך שאנחנו רגילים לחשוב עליה, בחסידות הפחד נקראת - יראה נפולה"

"מה זה יראה?" שאלה

"יראה זה כשאני מרגישה שיש נוכחות של משהו שהוא הרבה הרבה יותר גדול ממני בתוך החיים שלי, זו תחושה שאני מרגישה כלפי נוכחות הקב"ה בחיים שלי."

יראה, במקום המתקן שלה, היא עושה טוב מאוד לנפש, "יראת השם לחיים" - יראה שנותנת חיים."

זה מתרחש כאשר נוכחות השם בנפש שלי נוסכת בי המון בטחון"

"אני לא יודעת, אצלי זה יוצר כיווץ, זה משתק אותי ולא מרגיע, אני מרגישה כל כך קטנה ליד העוצמה הזאת" השיבה

"נכון, זה מייצר סוג של כיווץ תחושה של נוכחות הרבה יותר גדולה ואינסופית ממני בחיים שלי."

זו תחושה שמשותפת לכל בעלי החיים והאנשים בעולם."

זו אחת הנקודות המשמעותיות על מנת להבין אמונה בצורה הפשוטה ביותר, אותה תחושת נוכחות שהנפש מרגישה את האינסוף."

צילום: מאיר אליפור

אוהד טל

41

נשוי לתמר ואב לארבעה

תושב אפרת

חבר כנסת מטעם מפלגת הציונות הדתית

התחלה // נולד וגדל באילת. "באותם ימים העיר הייתה הרבה יותר קטנה. היינו יוצאים מהבית ורואים את ההרים, היעלים וכמובן את הים. חיים נפלאים, מאוד תמימים ופשוטים".

אבא // ניסים (80). עבד הרבה שנים במועצה הדתית באילת כמשגיח כשרות בבתי מלון, לפני כן היה בעל חנות צעצועים. כיום פנסיונר שלומד בכולל בשדרות, אליה עברו לפני כמה שנים.

אמא // אופירה (70), פנסיונרית אף היא. עבדה כנגנת במשך שנים רבות.

מתחזקים // המשפחה לא הייתה דתית. "התחלנו לחזור בתשובה כשהייתי בתחילת היסודי. התחלנו לשמור שבת, ללכת לבית הכנסת ולבני עקיבא, וככה לאט לאט התקדמנו, הרבה בזכות הגרעין התורני באילת. הם שכנעו את אבא שלי להעביר אותי לבית ספר דתי".

חיי אמונה // ביסודי למד בבית הספר הממלכתי־דתי ימין הרצוג באילת. משם הצפין ליישיבה התיכונית במצפה רמון. "שם הייתה חוויית חיים משמעותית שעיצבה אותי למי שאני עד היום. בכיתה ט' הרב דוד אביחיל כינס אותנו וביקש מאיתנו לשאול את כל השאלות שיש לנו באמונה מכל כיוון אפשרי בחיים. במשך שעותיים שאלנו הכול, החל מהאם יש חיזורים ועד איפה הקב"ה היה בשואה. במשך ארבע השנים של הישיבה התיכונית עברנו שאלה שאלה, למדנו והעמקנו בכל הנושאים הבוררים בעולם היהדות".

טנק בג'באליה // עם סיום הלימודים במצפה רמון התגייס לצה"ל ושימש מפקד טנק בשריון, קצת אחרי פרוץ האינתיפאדה השנייה. "בחומת מגן הייתי על הטנק הראשון שנכנס למחנה הפליטים ג'באליה ברצועת עזה, אחרי שנים רבות שצה"ל לא היה במקומות הללו. זה היה בלילה, הסתכלתי בארטישוק (אמצעי לראיית לילה - י"א) וראיתי במרחק 200 מטר שני פלשתנים מגלגלים חוט עם נעצים ומתרחקים. מיד הבנתי שהם שמו לנו מטען. כל השיירה עצרה עד שהמ"פ עלה מול המג"ד, שעלה מול המזח"ט, שעלה מול אלוף הפיקוד כדי לקבל אישור ירי. היה מדהים לגלות כמה צה"ל לא מסוגל להתמודד. במשך עשרים דקות עמדה השיירה עד שקיבלנו מהאוגדנר אישור לירי, אבל רק סמוך ולא ישר, כדי להבריח אותם. רק כן הצלחנו להתקדם. אז התחלתי להבין שפשוט שכחנו איך מנצחים".

עם הסטנדר // אחרי שהשתחרר מצה"ל עבר ללמוד בישיבת ההסדר בשדרות. "הייתה חסרה לי חוויית הלימודים בישיבה. למדתי שם במשך כמה חודשים, עד שיום אחד קיבלתי שיחת טלפון מפתיעה".

חי את החלום // "ביקשו ממני להגיע לפגישה בסיווג גבוה במשרד הביטחון בתל אביב. לא הבנתי איך זה קשור אליי. אחרי שבוע של תהליך ותחקורים רבים מצאתי את עצמי עובד באלביט מערכות, שנתנה שירות לצבא בפינת מערכות מתקדמות לטנקים. בזמן שחברים שלי עבדו באבטחה ואספו שקל לשקל אני עבדתי בהייטק עם תנאים חלומיים. אבל הרגשתי שאני במקום שלא נכון לי".

מעבר חד // לא היה קל לעזוב כי לא חיכה לו שום תפקיד מזהיר בחוץ, אבל אחרי שנתיים הוא עדכן את הממונים עליו על סיום עבודתו. "חיפשתי תפקיד עם משמעות. הרמתי טלפון למנהרות הכותל ושאלתי אם הם צריכים מדריכים. הרווחתי 50 שקלים לסיור והרגשתי הכי מאושר עלי אדמות".

על זהות, חיבור, מניעת התבוללות ועלייה לארץ".

הקשר ממשיך // אחרי שנתיים חזרה המשפחה ארצה. "היה לי ברור שאני רוצה להמשיך לעסוק בקשר ליהדות התפוצות". כך הוקם 'המרכז לשליחות' של הציונות הדתית, קואליציה של עשרה ארגונים ציוניים־דתיים שעוסקים בתחום. "התחלנו ליצור מעגל של עשייה משותפת, תכנון ותיאום". במקביל נכנס לתפקיד סמנכ"ל תנועת המזרחי העולמי, שעוסקת בהבאת תורת ארץ ישראל לתפוצות.

משוריין // בתום כשבוע שנים בתפקיד התמנה למזכ"ל תנועת בני עקיבא העולמית למשך שנה וחצי - עד שקיבל שיחת טלפון מפתיעה במיוחד. על הקו היה יהודה ולד, מנכ"ל מפלגת הציונות הדתית, שביקש ממנו להגיע באופן מידי לפגישה דחופה עם יושב ראש המפלגה בצלאל סמוטריץ'. "זה היה ביום האחרון להגשת הרשימות לכנסת ה־25, והוא ביקש לשריין אותי ברשימה. הוא הסביר שזאת ההזדמנות לקדם בעצמי בכנסת את הנושאים הקרובים לליבי בלי שאצטרך לבקש טובה מאף אחד. אחרי כמה שעות של התלבטות החלטתי ללכת על זה".

מערכה חינוכית בפרלמנט // כיום, כחבר כנסת פעיל, אחד הנושאים שמעסיקים אותו ביותר הוא זהות יהודית. "כל דיון פוליטי שמתנהל

פגשתי יהודים רבים מכל רחבי העולם שפעם ראשונה שהם בארץ, בירושלים, בכותל. חוויתי מפגשים מרתקים ורציתי לעסוק בנושא. באותה תקופה יצאתי עם תמר, כיום אשתי. סיכמנו שאם וכאשר נתחתן נצא לשליחות".

החצי השני // תמר, סמנכ"לית כספים ומשאבי אנוש ברשת החינוך דעת. "חברה משותפת הכירה בינינו".

הולנד // אחרי שנולד הבן הראשון החליטו השניים להגשים את החלום. "הגענו למשרדים של בני עקיבא העולמית. שאלו אותנו לאן אנחנו רוצים, אמרנו: לאן שצריך. התשובה הייתה הולנד. כשיצאנו מהפגישה שאלתי את תמר איפה זה בכלל והאם יש שם יהודים. בתוך זמן קצר עלינו על המטוס והגענו לקהילה היהודית באמסטרדם".

בית חב"ד ציוני // התפקיד העיקרי היה להוביל את תנועת הנוער בני עקיבא, אבל בפועל זהו מוסד קהילתי שכל החיים היהודיים סובבים סביבו. "עבדנו המון עם סטודנטים, שכבת הגיל שנמצאת בסכנת ההתבוללות הכי גדולה. הקמנו מעין בית חב"ד לסטודנטים, שכלל מערך פעילות של סעודות שבת, שיעורי עברית באמצע השבוע ואפילו מסיבות בירה - העיקר לחבר אותם לשורשיהם היהודיים. כל יום הרגשנו שאנחנו משפיעים על חיים של אנשים,

מדריך VIP // במשך כעשור עבד בפרויקטים בעיר העתיקה בירושלים וחיבור זהות יהודית בקרן למורשת הכותל. "הדרכתי סיורים והעברתי סדנאות תודעה וזהות לפיקוד הבכיר של צה"ל אחרי מלחמת לבנון השנייה. במהלך השנים התעסקתי המון עם ה־VIP שהיו מגיעים לכותל, בין השאר ביל קלינטון, קונדוליסה רייס, חברי כנסת, ראשי ארגונים ועוד".

מסר מהכותל // אחד הביקורים הזכורים במיוחד היה של מזכירת המדינה האמריקנית מדליין אולברייט. "זה היה בזמן שאהוד אולמרט כיהן כראש ממשלה וניסה להגיע להסדר שכולל את חלוקת ירושלים. היא הגיעה לסיור בכותל, ובמשך כל הסיור דיברתי איתה על החיבור של עם ישראל לארץ ישראל ולירושלים. לפני שהיא נכנסה לרכב היא אמרה לי: 'אני הולכת לפגוש את ראש הממשלה, מה המסר שאתה רוצה שאעביר לו?'. אמרתי לה: הקשר של העם היהודי למקום הזה לא התחיל ב־1967 או ב־1948, את חושבת שיש לנו את הזכות לוותר עליו? היא התרשמה ואמרה: 'בהחלט אקח את הדברים איתי לשיחה עם ראש הממשלה'. הרגשתי שאם הצלחתי לגרום למזכירת המדינה האמריקנית להעביר מסר כזה לראש הממשלה - עשיתי את שלי".

שליחות // במהלך השנים התוודע למספר היהודים שחיים בחוץ לארץ. "הפתיע אותי לגלות שרוב היהודים אינם מתגוררים בארץ. ביום־יום

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

אמא גם בכנסת

קלות כשהם באים מאשת האקדמיה. זה נכון באולפנות שלנו וזה נכון במוסדות של הציבור החרדי. השבוע הוזמנתי לנאום בטקס סיום וקבלת תואר במסלול הנדסת תוכנה של השלוחה החרדית במכללת עזריאלי בירושלים. התבקשתי לנאום לפני התלמידות ובני משפחותיהן על המסלול שעברתי, על קריירה ומשפחה ועל ערך לימוד התורה בחיים שלי. וכך, לפני 22 תלמידות עטויות גלימות שחורות וכובעים שחורים, סיפרתי את סיפור חיי ותיבלתי את השיחה בכמה טיפים.

ראשית, חשוב לזכור תמיד מה השליחות העיקרית - הקריירה המרכזית שלנו היא המשפחה ולצידה השליחות המקצועית, ותמיד יש לתת נוכחות להיררכיה הזאת. טיפ שני, החיים בנויים במעגלים. תוחלת החיים של האישה עולה ועולה ומגיעה עד לעשור התשיעי לפחות בממוצע, והתקדמות מקצועית אפשרית לאורך השנים ולא נעצרת, אבל יש חלון הזדמנויות של אימהות צעירה שאסור להחמיץ. את זה אני אומרת גם כאמא שהחמיצה חוויות אימהיות וגם כרופאת פריון שחיה מדי יום את אימות השעון הביולוגי עם המטופלות. שלישי, חשוב מאוד לדעת לקחת עזרה עם הילדים בשעת הצורך, בוודאי כשאת משקיעה בפרנסת הבית שעות רבות כל כך. הטיפ הרביעי היה החשוב ביותר. אמרתי להן כך: "תכף תצאו לעולם ותתחילו בעזרת ה' להכניס משכורות של עשרות אלפי שקלים (לא ייאמן!)", ואתן עלולות להרגיש עליונות מסוימת על הבעל האברך כי אתן מפרנסות. אז חשוב להבין שהברכה בפרנסה מגיעה מבעלך לומד התורה, ושהוא זה שפרגן לך ותומך בך ומאפשר לך לעוף, הוא המשפיע. הפרנסה בבית היא ממנו". והטיפ החמישי והאחרון, שהברכה בגידול הילדים ובשלום הבית תגיע בזכות התורה. בבתים הללו יודעים מה ערכו של לימוד תורה, והדברים שלי יצאו מהלב ונכנסו אל הלב.

לא כמו העץ הנדיב. הסיפור של העץ הנדיב מתחבר לי להצבת גבולות לנתינה בבית ומחוצה לו. היה היה עץ תפוחים בחצר בית שבו גדל ילד קטן, שאהב מאוד את העץ כי היה יכול לטפס עליו ולאכול את הפירות. הילד גדל והעץ נתן לו ענפים כדי שיעשה בהם חץ וקשת, וכשהפך לנער קיבל ענפים גדולים ובנה מהם סירה לשוט בנהר. העץ הנדיב תמיד שמח לשמח את ידידו, וכך נתן מעצמו והתכווץ עוד ועוד. כשהאיש הצעיר רצה להינשא והיה צריך בית הוא ניסר את כל ענפי העץ ובנה צריף למשפחתו. מכל זה נשאר רק גדם עץ, שעליו היה יושב בשעות הערב הקרירות לנוח מעמל היום, והעץ היה מאושר. לא קל להשלים את הנמשל. לדעתי מדובר בסיפור ממש לא נחמד, והילד בו אוהב את העץ כמו שדייג אוהב דגים בערך.

מילת המפתח היא איזון. נתינה אינסופית בלי שנדע להטעין את עצמנו, בלי שנמשיך בלימדה מתמדת ובהתפתחות אישית, תעשה אותנו נשים עצובות, לא מסופקות ואימהות טובות פחות. אומנם ילד לעולם לא יוכל לאהוב את הוריו כמו שהם אוהבים אותו, אבל מה שבטוח הוא שאם האישה אוהבת את עצמה היא תזכה לקבל אדוות של אהבה ונוחות גם מסביבתה. ●

כבוד! לא יכולת לומר זאת בצורה משכנעת יותר. המסר שהעבירה חברת הכנסת מדויק. האימהות חשובה לה, והיא לא תוותר עליה גם במחיר של הרמת גבות במקום עבודתה - במשכן שבו נושא הכבוד נוכח מאוד. בעיניי היא גיבורה, ובהחלט אפשר ללמוד ממנה

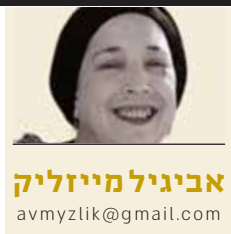
השיעור של השכל. גיבורת השבוע בעיניי היא חברת הכנסת שרן השכל, שעשתה לנו הצגה שיכולה להיות שיעור בחינוך לחיי משפחה. השכל ביקשה להגיש הצעת חוק במליאת הכנסת כשהיא נושאת עליה את בתה התינוקת. פסיקת היועצת המשפטית של הכנסת שאינה מאפשרת לנאום עם ילדים בידים אילצה אותה לרדת מהבמה. היא הגיבה: אני מביאה את הבת שלי לעבודה כי אני אמא ואני רוצה לשלב בין האימהות שלי לקריירה, כמו כל אמא במדינת ישראל. מהיום הראשון התחייבתי ללכת עם האימהות שלי בגאון ובלי בושה, לא להסתיר או להתבייש, אלא להוכיח לנשים באשר הן שאפשר וצריך לנרמל את האימהות בכל מקום, גם בכנסת ישראל.

כבוד! לא יכולת לומר זאת בצורה משכנעת יותר. המסר שהעבירה חברת הכנסת מדויק. האימהות חשובה לה, והיא לא תוותר עליה גם במחיר של הרמת גבות במקום עבודתה - במשכן שבו נושא הכבוד נוכח מאוד. בעיניי היא גיבורה, ובהחלט אפשר ללמוד ממנה. חלון ההזדמנויות של הפריון נמצא בדיוק בשנים שבהן ההגשמה המקצועית חשובה מאוד לנשים רבות, בעיקר אצל נשים כמוה שחיו זמן רב לילד. לפני כמה חודשים הופיע ראש המועצה המקומית טבעון, גבר צעיר, בדבריו לציבור כשבתו בידיו, והוא דווקא קיבל תגובות חמות.

הדוגמה האישית של המנהלת. אומנם לא הגיוני שלכל מזכירה, עוזרת פרלמנטרית ויועצת שר יתלווה תינוק בעגלה או במנשא-גב או על הידיים, הרי זה לא מקובל ברוב מקומות העבודה, ובצדק. אבל האמירה שלה המדהדת. חשוב שהקול הוא של חברת כנסת דווקא לא מהאגף הדתי-מסורתי, שמנכיחה את המרכזיות של ההורות בחיי האישה ואת הגעגוע והקרע שחווה אמא צעירה שנאלצת להיפרד מהתינוק שלה לטובת שעות עבודה תובעניות. נדמה לי שאם אורית סטרוק הייתה מגיעה עם מנשא הדברים היו פחות מתקבלים ופחות משכנעים ציבור רחב. יש מקומות שברור שלא ראוי להכניס אליהם ילדים, גם אם הם במנשא וחבוים מעינינו. והכנסת, כמו בית הכנסת להבדיל, הוא מקום של מכובדות שבו ההקשבה חשובה וצריך להיות רגישים גם לסובבים וגם למעטפת והאצילות מחייבת. וצריך איזונים בחיים.

ועם כל זה, אפשר לדון על יותר גמישות במקומות עבודה. ישיבות קבינט, אספות מורים, אולי אפילו הוראה בכיתה בתנאים מתאימים, למשל כשהתינוק חולה. יש גם בזה מסר לתלמידות שלנו. בת דודתי שרה אליאש הקימה אולפנה בשומרון. במשך שנים היא הקפידה לקחת דווקא מורות בהריון - זאת דוגמה לבנות. וכשהיא נאה דורשת גם נאה קיימה, כאם ברוכת ילדים.

חמשת הטיפים למהנדסות. האמת היא שגם אני משתמשת בכובע שלי כרופאה כדי להעביר מסרים אימהיים, ולפעמים המסרים עוברים מסך יותר בזכות זה שאני רבנית דוקטור ולא רק רבנית. משום מה הדברים נכנסים ללב ביתר

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

מה יותר גרוע מפנצ'ר בכביש?

התשובה: להיתקע עם פנצ'ר בחולות של דינות, כשמולך השמש מאיימת לשקוע והשבת נכנסת. סיפורו של יום שישי קיצי ובלתי נשכח

לפעמים לחץ של ילדים יכול לבלבל אפילו אדם מיושב. כך קרה ביום שישי לפני שנתיים, עליו נסוב סיפורנו זה, שלמרב המזל היה מהימים הארוכים ביותר בשנה, שבהם השקיעה ביום שישי היא ב-19:52. בבוקר אותו יום שישי חברים של ילדיי ביקשו מאביהם, שבמקרה הוא גם חבר טוב של בעלי, לנסוע לים. "מה אכפת לך, אבא", הם התחילו ללחוץ. "אם נצא מוקדם נחזור הביתה עד חמש. יהיה לנו מספיק זמן לנות, להתרחץ ולהתארגן". הבנים חברים טובים גם של הבנים שלי, וביחד הם ניהלו התקפה שקשה לעמוד בה. כל מה שבעלי רצה היה להגיע לשבת ברוגע, ללמוד, להכין את עצמו לקראת השבת הקדושה בנחת כמו תמיד. אך הם היו נחרצים כל כך, עד ששני האבות לא יכלו לעמוד בתחנוניהם. דניאל, החבר, נשבר ראשון, התקשר לבעלי ושאל אם הוא מצטרף. השעה הייתה עדיין מוקדמת ובעלי הסכים. אך סדרה של תקלות עיכבה את דניאל ועד שהוא הגיע לביתנו כבר הייתה השעה שתיים וחצי.

בעלי אמר לכולם שזה מאוחר מדי ולא יוצאים - והיללות והצעקות שנשמעו איימו להכריע את כולנו. בסוף הוחלט לצאת לזמן קצר ביותר. בינתיים אשתו של דניאל התקשרה ואמרה שהיא שכחה לקנות כמה דברים במכולת והיא חייבת שהוא יביא לה אותם דחוף. "אני רק טס למכולת האחרונה שעדיין פתוחה וכבר חוזר!" הוא אמר. "אם לא תחזור בתוך חצי שעה אנחנו לא נוסעים, שיהיה ברור!" אמר בעלי ודניאל הבטיח שמדובר בעשר דקות מקסימום. אבל אני, מתוך היכרות עם השעה העמוסה שבה סוגרים את המכולת, הייתי סקפטית. כמוכן שהוא לא הגיע עד שלוש, וגם בשלוש ורבע עדיין לא נראה באופק. בשלוש ועשרים הוא חזר, מתנשם כולו. "אין מה לדבר על לצאת עכשיו", התערבתי, "עד שתגיעו לחוף תעבור כמעט שעה, פשוט מאוחר מדי".

שוב התחילו הילדים בתחנונים: "בבקשה, נגיע לחוף בעוד שעה, נהיה שם רק שעה ונחזור, לא יותר!" היה ברור שזו טעות, אך משום מה, אולי משום רוח שטות או דבר אחר, נכנסו האבות והבנים לג'יפ של בעלי ונסעו לים. "בשש אפס אפס אני בבית!" בעלי הבטיח, ואני הבטתי בו במבט מפקפק.

עשה שבתך חול

בארבע וחצי הם הגיעו לאזור הדינות באשדוד, משם תכננו להיכנס לחוף פרטי שבעלי מכיר. אבל כשהתחילו לעלות עם הג'יפ בדיונות קרה הגרוע מכול. פנצ'ר. סתם פנצ'ר בסתם כביש רגיל הוא בעיה קטנה מאוד. עשר דקות עיכוב, מקסימום רבע שעה. אבל להרים רכב גדול וכבד כמו ג'יפ בחול - אף ג'ק לא מתנדב. הם מצאו את עצמם תקועים באמצע שום מקום, במרחק שעה

הליכה לכל כיוון. אף נפש חיה לא נראתה באזור והג'ק מסרב נחרצות להרים את הגלגל. בעלי ודניאל ניסו לעשות כל מיני תמרונים אך ללא הצלחה. לבסוף הם מצאו בקבוק ישן ומילאו אותו בחול. ניסו לשים אותו מתחת לג'ק כדי למנוע ממנו לשקוע, בתקווה שאולי בכל אופן זה יצליח. לרגע כמעט זה קרה, אך לפתע קרס הרכב וכל הגלגלים שקעו עמוק יותר בחול. השמש ירדה מטה מטה והם עדיין לא הגיעו אפילו לחוף.

לבסוף ראו מרחוק טרקטורון. כולם צעקו לו בכל כוחם, עד שהוא התקרב ובא. נסעו בו אב ובן. בעל הטרקטור הזעיק את העובד שלו, שיגיע במיוחד לעזור. בינתיים הילדים ישבו ובנו ארמונות בחול... דניאל ובעלי, שראו עד כמה השעה מאוחרת, התפללו מעומק הלב. "סליחה אבא, עשינו טעות ואנחנו מבטיחים לא לחזור עליה. בבקשה, אנא תרחם עלינו שלא נצטרך לחלל שבת, או לבלות שבת כאן בחולות..."

העובד הגיע עם ג'יפ נוסף והציע שהוא יישאר במקום בעלי, יחליץ את הרכב שלנו ובעלי ייקח את הג'יפ שלו וייסע הביתה. "אם תשאיר כאן את הרכב ותלך ברגל - הבדואים לא ישאירו ממנו כלום עד מוצאי שבת, בזה אתה יכול להיות בטוח!" הוא אמר.

בעלי הודה לו מאוד על ההצעה, אבל הסביר לו שחילול שבת של אדם אחר וחילול שבת שלו עצמו זה אותו דבר והוא לא יכול לעשות לו את זה. הילדים, שהבינו עד כמה המצב מדאיג, התחילו קצת לבכות וקצת להגיד תהילים. זה היה רגע קשה מאוד, שבת קרובה כל כך!

אך אז, משום מקום, הגיע פתאום ג'יפ נוסף עם ציוד מיוחד להגבהה בחול. הוא הרים את הרכב ותוך דקות ספורות הגלגל הוחלף. השעה הייתה שבע וחמישה! בעלי הודה לו במילים נרגשות והתחיל להדהור כמו אמבולנס בהתקפת טירוף הביתה. מאוחר יותר סיפר לי כי זו הייתה נסיעה קשה מאוד: כל הדרך הוא עשה תשובה, ביקש מחילה, והתחנן לה' שיזכה אותו להגיע הביתה לשבת. היה ברור שבאישו שלב הוא יעזוב את הרכב וילך ברגל, אך הוא התפלל שזה יהיה מספיק קרוב הביתה.

בכל הזמן הזה אני בבית, לא יודעת מה קורה. בדיונות לא הייתה קליטה, בעלי לא עונה, לא חוזר. קשה להסביר מה עברתי באותן שעות. החל משש בערב ניסנו אני והבנות להתקשר עשרות פעמים כדי לשמוע מתי הם מגיעים, אך רק כשיצאו משם הם סוף סוף ענו לי, הסבירו שהם בדרך ובאילו נסיבות.

כעשר דקות לפני השקיעה בעלי, דניאל והילדים הגיעו לקצה הרחוב שאנו גרים בו. הם טסו מהרכב, השאירו את כל המוקצים ויצאו ברגל לעבר הבית. ללא ספק היה זה אחד מערבי שבת הקשים בחיי, וכולנו למדנו ממנו לקח חשוב. על הטעות הזאת לא נחזור! ●

הם מצאו את עצמם תקועים באמצע שום מקום, במרחק שעה הליכה לכל כיוון. אף נפש חיה לא נראתה באזור והג'ק מסרב נחרצות להרים את הגלגל. בעלי ודניאל ניסו לעשות כל מיני תמרונים אך ללא הצלחה. השמש ירדה מטה מטה והם עדיין לא הגיעו אפילו לחוף

שטרודל פילו תפוחים עם פירות יער

את השטרודל המופלא הזה מכינים בצורת שבלול ולא כפס של בצק. הפילו ממולא במלית תפוחים נפלאה, ולפני סוף האפייה זורקים מעליו חופן גדול של פירות יער, שמוסיפים לכל המנה צבע מושלם וחמצמצות נהדרת שמתחברת נפלא עם התפוחים. אני הכי אוהבת להשתמש בעוגות בתפוחים מזון דליש (זהוב), כי אין צורך להוסיף להם סוכר ועדיין יש להם באפייה חמצמצות נהדרת. בצק הפילו הפריך הוא החיבור המושלם ומתקבלת עוגה מהממת.

10-12 מנות

מזן אפייה:
35-40 דקות

דרגת קושי:
קלה פלוס

• 10-12 גלי פילו •
• חצי כוס מנ אלו חמאה מומסת •
• 3 כפות תרכיז תפוחים טבעי •
• 2 כפות מנ •
• 3 כפות קינמון •

לתפוחים:
• 8 תפוחי דל'ס קלאפים •
• חצי כוס צימוקים אלו חמאה •
(לד חובה) •
לציפוי:
• חצי כוס פירות יער קפואים •
• אלקת סוכר •

מכינים את המלית: חותכים את התפוחים לרבעים, מסירים את הליבה וחותרים לקוביות. שמים בסיר קטן יחד עם הצימוקים או החמוציות, הקינמון, תרכיז התפוחים והשמן. מוסיפים רבע כוס מים ומביאים לרתיחה, מבשלים כ-10 דקות, עד שהתפוחים רכים ורוב הנוזלים התאדו. מסירים ומצננים.

מרכיבים את העוגה: מחממים תנור לחום של 180 מעלות. לוקחים עלה של פילו ומורחים עליו שמן או חמאה מומסת. מסדרים בחלקו התחתון פס של מלית בעובי סנטימטר ומגלגלים את הבצק על המלית לגלילה מהודקת. משמנים מעט תבנית עגולה בקוטר 24 סנטימטרים ומניחים את פס הבצק, צמוד לדפנות. ממשיכים להכין באותה צורה גלילי שטרודל ומניחים כל גליל בקצה של הגליל הקודם, כך שיתקבל שבלול של בצק שהולך ונכנס פנימה, עד שכל התבנית ממולאת בשבלול של גלילי שטרודל. מורחים על הבצק מלמעלה מעט שמן או חמאה ואופים למשך 30 דקות. מוציאים את העוגה, מפזרים את פירות היער ואופים עוד 5-10 דקות, עד שהעוגה מזהיבה. מצננים ולפני ההגשה מפזרים אבקת סוכר.

10% הנחה
על כל סוגי
החדרים!
למזמינים עד 22.7.23

מרחק הליכה

עד 10 דקות נסיעה

בואו בשבילכם!

בואו לנפוש בבית ההארכה כפר עציון בחודש אוגוסט!

תכנית מגוונת של סיורים ופעילויות מיוחדות ללא עלות למתארחים בתאריכים 13/8-26/8

20 צימרים יוקרתיים | 45 חדרי אירוח | מאהל אירוח | מתחם קמפינג לאוהלים

במתחם: דשא רחב ידיים, פינות ישיבה, נוף הררי, והמון אויר לנשימה ורגיעה

כניסה חינם
לחזית האורקולי
ולאמת הביאר
לבאי בית ההארכה,
וספר במתנה ממאגר
הספרים שלנו
לכל חדר

לפרטים והרשמה:
k-etzion.co.il

